REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Crikvenici
Kralja Tomislava 85a
51 260 Crikvenica

Poslovni broj: Pr-4/2026-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Crikvenici, po sucu toga suda Sonji Alač, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja BRUNA BROZIČEVIĆA iz Senja, Abatovo 2, OIB: 43029243116, zastupanog po punomoćniku Ivici Vego, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženog GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj, Splitska 2, Senj, OIB: 45024889958, zastupano po punomoćnici dr. sc. Ani Holjar, odvjetnici u Rijeci, radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza, nakon zaključene javne glavne rasprave održane 25. rujna 2026., 27. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nedopušten otkaz Ugovora o radu od 26. travnja 2018., koji je tuženik GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj, Splitska 2, OIB: 45024889958, dalo tužitelju BRUNI BROZIČEVIĆU iz Senja, Abatovo br. 2, OIB: 43029243116, Odlukom o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog Ugovora o radu od 13. prosinca 2019., potvrđene Odlukom od 7. siječnja 2020.

II. Određuje se da je radni odnos između tuženog GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj, Splitska 2, OIB: 45024889958 i tužitelja BRUNE BROZIČEVIĆA, iz Senja, Abatovo br. 2, OIB: 43029243116, prestao s danom 31. prosinca 2020.

III. Nalaže se tuženom GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj, Splitska 2, OIB: 45024889958, da, na ime naknade štete, isplati tužitelju BRUNI BROZIČEVIĆU iz Senja, Abatovo br.2, OIB: 43029243116, iznos od 5.225,04 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 27. listopada 2026. kao dana donošenja ove presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim traži da se utvrdi da radni odnos tužitelja kod tuženog temeljem ugovora o radu od 26. travnja 2018. nije prestao, te u pogledu isplate naknade štete u preostalom iznosu od 5.225,04 EUR.

V. Nalaže se tuženom GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. Senj, Splitska 2, OIB: 45024889958, nadoknaditi tužitelju BRUNI BROZIČEVIĆU iz Senja,

Abatovo br.2, OIB: 43029243116, troškove parničnog postupka u iznosu od 1.500,00 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 27. listopada 2026. kao dana donošenja ove presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi od 22. siječnja 2020., koju podnosi protiv tuženog, radi utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu ugovora o radu, tužitelj navodi da je u neprekidnom radnom odnosu kod tuženog na neodređeno vrijeme od 1. siječnja 2014. 26. travnja 2018. da je u svojstvu radnika s tuženim sklopio ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva na neodređeno vrijeme temeljem Odluke Skupštine društva od 11. prosinca 2017. kojim je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva za daljnje mandatno razdoblje od 4 godine, od 31. prosinca 2017. do zaključno s danom 31. prosinca 2021. 12. prosinca 2019. Skupština tuženog da je donijela odluku o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog, kojom je tužitelj opozvan s mjesta člana uprave tuženog s danom donošenja odluke. Temeljem navedene odluke tuženi da je 13. prosinca 2019. donio odluku o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu kojom se tužitelju otkazuje ugovor o radu na neodređeno vrijeme ukoliko ne prihvati ponudu izmijenjenog ugovora za radno mjesto voditelj voznog parka. Protiv te odluke o otkazu tužitelj da je u zakonskom roku tuženom podnio zahtjev za zaštitu prava 23. prosinca 2019. kojim se u određenom mu roku ujedno i očitovao kako ne prihvaća ponudu za sklapanje izmijenjenog ugovora o radu za radno mjesto voditelja voznog parka. Tuženi da je odgovorio na tužiteljev zahtjev za zaštitu prava svojim očitovanjem od 7. siječnja 2020. koje je tužitelj zaprimio 9. siječnja 2020. te da je istim odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja. Slijedom navedenoga, tužitelj da sukladno odredbi članka 133. Zakona o radu u zakonskom roku podnosi ovu tužbu zahtijevajući sudsku zaštitu povrijeđenih prava iz radnog odnosa. Tužitelj ističe kako su odluka o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 31. prosinca 2019., a posljedično i odluka skupštine o njegovom razrješenju od 12. prosinca 2019. iako je donesena ranije, u cijelosti nezakonite i nedopuštene s obzirom na to da su donesene protivno izričitim odredbama ugovora o radu i Zakona o radu. Pobijane odluke da nisu zakonite ni dopuštene i iz razloga što je takva mogućnost otkazivanja poslovno uvjetovanim otkazom temeljem neobrazložene odluke Skupštine o razrješenju izričito isključena ugovorom o radu. Tužitelj navodi kako je člankom 11. stavak 1. ugovora o radu tužitelja posebno utvrđeno i izričito propisano da društvo može otkazati navedeni ugovor samo iznimno i zbog važnih razloga i to samo u slučajevima da utvrdi da član uprave društva ne obavlja poslove iz članka 2. ugovora ili na drugi način postupa protivno bitnim obvezama iz tog ugovora. Iz odluke o otkazu da je vidljivo kako se tužitelju ne otkazuje iz razloga navedenih u članku 11. stavak 1. ugovora o radu, u kojem jedinom i iznimnom slučaju poslodavac može otkazati ugovor, te ističe da se takvi razlozi u odluci o otkazu ni ne spominju, a kamoli da bi predstavljali otkazni razlog. Iz odluke o otkazu da je jasno da je tužitelju ugovor otkazan iz poslovno uvjetovanih razloga, što nije dopušten razlog otkazivanja sukladno tekstu samog ugovora. Tuženi da pri tom postupajući protivno izričitim ugovornim odredbama donosi odluku o otkazu iz poslovno uvjetovanih razloga, a koji se prema tekstu odluke sastoje u tome što je 12. prosinca 2019. tužitelj navodnom odlukom skupštine društva opozvan s mjesta člana uprave tuženog. Navedenu odluku skupštine na kojoj tuženi temelji

svoju odluku o otkazu tužitelj da nikada nije ni vidio niti zaprimio, a ista da ne može predstavljati poslovno uvjetovani razlog njegova otkazivanja. Navedena odluka skupštine sukladno obrazloženju odluke o otkazu da je donesena bez obrazloženja i navođenja ikakvog razloga sukladno odredbama članka 22. stavak 3. Izjave o osnivanju tuženog, no sukladno izričitim ugovornim odredbama temeljem iste tužitelju da nije mogao biti otkazan ugovor o radu s obzirom na to da je takva mogućnost izrijekom isključena prilikom sklapanja ugovora. Ugovaranjem čl. 11. Ugovora o radu ugovorne strane da su svjesno i namjerno isključile bilo kakvu mogućnost otkazivanja ugovora, osim iz razloga koji su izričito navedeni u toj odredbi kao i primjenu odredaba izjave o osnivanju na pitanje razloga i mogućnosti otkazivanja predmetnog ugovora. Time da je isključena mogućnost otkaza iz poslovno i osobno uvjetovanih razloga kao i mogućnost otkaza temeljem neobrazložene odluke skupštine o razrješenju. Navedeno shvaćanje da se temelji na odredbama članka 8. i 9. Zakona o radu kojima je u članku 9. stavak 3. propisano da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, Pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, da se primjenjuje za radnika najpovoljnije pravo ako ovim ili drugim zakonom nije drugačije određeno. Navedeno da znači da se na pitanje otkazivanja ugovora o radu u konkretnom slučaju imaju primijeniti odredbe ugovora o radu kao za radnika najpovoljnije pravo i volja stranaka prilikom ugovaranja odredbe članka 11. ugovora o radu. Nadalje u članku 11. stavak 4. ugovora o radu tužitelja izričito da je propisano kako opoziv člana uprave društva s položaja člana uprave društva ne predstavlja isključivi i važan razlog za otkazom ugovora, a u slučaju da društvo odlukom skupštine opozove člana uprave s njegovog položaja da je dužno za slučaj namjere otkazivanja ugovora ponuditi članu uprave sklapanje novog ugovora o radu s društvom za drugo radno mjesto sukladno stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Promatrajući navedenu odredbu u svjetlu odredbe članka 11. stavak 1. ugovora o radu i članka 9. stavak 3. Zakona o radu, da proizlazi da skupština svojom odlukom može opozvati člana uprave tkđ. samo iznimno i zbog važnih razloga navedenih u članku 11. stavak 1. ugovora o radu. No u tom slučaju kada skupština svojom odlukom raskine mandatni odnos člana uprave iz dopuštenih razloga da nije nužno prekinuti i radnopravni odnos člana uprave koji je zasnovan predmetnim ugovorom o radu već mu u tom slučaju ponuditi novi ugovor sukladno njegovoj stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Sve navedeno da se odnosi samo i isključivo na otkazivanje i razrješenje mandatnog i radnopravnog odnosa člana uprave "iznimno i zbog važnih razloga" definiranih člankom 11. stavak 1. ugovora o radu. Pobijane odluke da nisu ni zakonite niti dopuštene i iz razloga što je tuženi povrijedio obvezu propisanu člankom 11. stavak 4. ugovora u radu u slučaju otkazivanja tužitelju. Slijedom navedenog, odluka o otkazu da nije dopuštena s obzirom na to da tuženi tužitelju nije ponudio sklapanje novog ugovora o radu za drugo radno mjesto koje bi bilo sukladno njegovoj stručnoj spremi. Tuženi da je tužitelju ponudio izmijenjeni ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta voditelj voznog parka kod tuženog za koje radno mjesto je predviđena srednja stručna sprema što nije sukladno njegovoj stručnoj spremi s obzirom na to da je tužitelj prije otkazivanja radio na radnom mjestu člana uprave za koje je predviđena VSS ili VŠS čime mu je ujedno ponuđena i znatno manja plaća. Pobijane odluke da nisu zakonite i dopuštene i iz razloga što tuženi nije naveo, obrazložio, ni dokazao postojanje opravdanog razloga za poslovno uvjetovani otkaz kakav je dao tužitelju. S obzirom na to da se sukladno odredbi članka 123. stavak 1. Zakona o radu na otkaz ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora primjenjuju odredbe Zakona o radu koje se odnose na otkaz ugovora o radu, takav otkaz da mora ispunjavati sve zakonom

propisane pretpostavke u konkretnom slučaju za dopuštenost redovitog poslovno uvjetovanog otkaza da bi se mogao smatrati zakonitim i dopuštenim. U odnosu na poslovno uvjetovani otkaz kakav je u konkretnom slučaju tuženi dao tužitelju Zakonom o radu u članku 115. da je propisano da poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz) ako za to ima opravdani razlog u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Tuženi da tako svoju odluku o otkazu naziva otkazom zbog poslovno uvjetovanih razloga, međutim u obrazloženju odluke da ne navodi niti dokazuje koji su to gospodarski, tehnološki ili organizacijski razlozi koji su doveli do prestanka potrebe za radom tužitelja. Upravo iz navedenog razloga potreba za njegovim radom nikada da nije ni prestala, jer je na isto mjesto odmah postavljena druga radnica - članica uprave Snježa Tomljanović. Tkđ. ni odluka skupštine o razrješenju tužitelja da ne predstavlja gospodarski, tehnološki ili organizacijski razlog koji bi doveo do prestanka potrebe za radom tužitelja slijedom čega da ne može imati valjani razlog poslovno uvjetovanog otkaza ugovora o radu. S obzirom na to da je tužitelj od 1. siječnja 2014. u radnom odnosu kod tuženog obavljao svoj posao stručno i savjesno na način da je u cijelosti poštovao i uredno ispunjavao svoje obveze temeljem ugovora o radu, te da tuženi nije ni u jednom trenutku imao primjedbe na njegov rad da je jasno da su razlozi donošenja odluke o otkazu očigledno političke naravi.

Temeljem gornjih tužbenih navoda tužitelj je u tužbi predložio donošenje presude kojom će se utvrditi da je nedopušten otkaz ugovora o radu od 26. travnja 2018. koji je tuženi dao tužitelju temeljem odluke o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog od 12. prosinca 2019. i odluke o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora od 13. prosinca 2019. potvrđene odlukom od 7. siječnja 2020. pa da stoga radni odnos tužitelja kod tuženog nije prestao, te da se nalaže tuženom vratiti tužitelja na rad i u radni odnos na poslove koje je obavljao do trenutka otkazivanja, a ako to nije moguće na druge odgovarajuće poslove koji u što većoj mjeri odgovaraju poslovima na kojima je tužitelj radio prije otkazivanja, njegovoj stručnoj spremi i radnom iskustvu, sve uz naknadu parničnog troška tužitelju.

2. Tuženi je u odgovoru na tužbu od 14. svibnja 2020. osporio tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao nedopušten i neosnovan. Tuženi opreza radi ističe da je tužba tužitelja od 23. siječnja 2020. u cijelosti nedopuštena sukladno odredbama članka 282. stavak 1. ZPP, sve budući da je sukladno odredbama članka 133. Zakona o radu tužitelj prekludiran u podnošenju ove tužbe radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza ugovora o radu od 26. travnja 2018. Naime, tužitelj da u svojoj tužbi navodi kako je tuženi 13. prosinca 2019. donio Odluku o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu, a za koju ne navodi kada ju je tužitelj primio. Jednako tako, tužitelj da navodi kako je protiv Odluke o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu uložio zahtjev za zaštitu prava 23. prosinca 2019., a slijedom kojega zahtjeva da se tuženi očitovao 7. siječnja 2020., a koje je očitovanje tužitelj zaprimio 9. siječnja 2020. Tužitelj da je bio dužan podnijeti tužbu najkasnije 22. siječnja 2020., a sve na temelju odredbe članka 133. Zakona o radu kojim je propisano da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Nadalje, ako poslodavac u roku od petnaest dana od dostave zahtjeva radnika iz stavka 1. ovoga članka ne udovolji tom zahtjevu, radnik

može u daljnjem roku od petnaest dana zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom. Zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz stavka 1. ovoga članka, osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadom štete ili drugog novčanog potraživanja iz radnog odnosa. Međutim, tuženi ističe kako tužitelj, suprotno svojim navodima, ničim ne dokazuje pravovremenost podnošenja predmetne tužbe, budući da na temelju dostavljene tužbe proizlazi kako je ista podnesena ovome sudu tek 23. siječnja 2020., slijedom čega da je tužitelj prekludiran u podnošenju ove tužbe. Shodno prethodno navedenom, sukladno odredbama članka 135. Zakona o radu da proizlazi kako je teret dokazivanja prethodno navedenih okolnosti pravovremenosti podnošenja ove tužbe na tužitelju. Stoga tuženi opreza radi ukazuje na prekluziju za podnošenjem ove tužbe, tvrdeći kako je tužitelj zakasnio sa podnošenjem tužbe radi utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu, a osobito imajući u vidu kako je tuženi tužiteljev zahtjev za zaštitu prava zaprimio 23. siječnja 2020. Slijedom svega prethodno navedenog, tuženi predlaže sudu da odbaci tužbu tužitelja kao nepravodobnu odnosno nepravovremenu. Nadalje, tuženi osobito ističe kako je tužba tužitelja nedopuštena, budući da tužitelj u istoj, na temelju odredbi Zakona o radu, nedopušteno pobija Odluku o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog broj Ov-5316/2019 koja je donesena na Skupštini društva tuženog 12. prosinca 2019. (dalje u tekstu: Odluka Skupštine), a koja Odluka Skupštine da se ne može pobijati u ovom radnopravnom postupku „radi nedopuštenosti odluke o otkazu“, već isključivo u postupku pred Trgovačkim sudom u Rijeci, na temelju jasno određenih zakonski normi. Na temelju odredbe članka 4. stavka 3. Zakona o radu da je određeno kako fizička osoba koja je prema propisu o trgovačkim društvima, kao član uprave ili izvršni direktor ili fizička osoba koja je u drugom svojstvu prema posebnom zakonu, pojedinačno i samostalno ili zajedno i skupno, ovlaštena voditi poslove poslodavca, može kao radnik u radnom odnosu obavljati određene poslove za poslodavca. Također, na temelju odredbe članka 4. stavka 4. Zakona o radu da je određeno kako se na osobu iz stavka 3. ovoga članka ne primjenjuju odredbe ovoga Zakona o ugovoru o radu na određeno vrijeme, prestanku ugovora o radu(!), otkaznom roku i otpremnini. Dakle, da je nesporno kako tužitelj u ovom postupku ne može pobijati Odluku Skupštine, a slijedom koje Odluke Skupštine tužitelj neosnovano smatra kako bi Odluka tuženog o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. bila nezakonita, sve budući predmetom postupka radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza ne može biti navodna nezakonitost Odluke Skupštine. Čak štoviše, ukoliko tužitelj smatra kako Odluka Skupštine nije zakonita, tužitelj da je istu mogao pobijati također sudskim putem, ali ne pred općinskim sudom i ne na temelju odredbi Zakona o radu, kako to neosnovano navodi, već isključivo pred Trgovačkim sudom i na temelju odredbi Zakona o trgovačkim društvima u za to propisanim rokovima, a što da tužitelj nije učinio. Tužitelj da je 18. prosinca 2019. zaprimio Odluku o otkazu tuženog u kojoj se izrijekom navodi kako je ta odluka donesena na temelju Odluke Skupština o opozivu i imenovanju člana uprave društva od 12. prosinca 2019. Tužitelj da je već tada 18. prosinca 2019. saznao za postojanje Odluke o opozivu i imenovanju člana Uprave društva od 12. prosinca 2019. te istu nije pobijao, a niti je može pobijati u postupku radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza. Osim toga, tužitelj da je zaprimio rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019., a kojim da je rješenjem nadležni sudski registar izvršio upis opoziva i imenovanje člana uprave društva tuženog, te da na navedeno rješenje tužitelj nije uložio žalbu, slijedom čega da je upis opoziva i imenovanja člana uprave društva tuženog postalo pravomoćno, pa da sada nije jasno iz kojeg pravnog osnova i razloga

u ovom radnopravnom postupku tužitelj „pobija“ Odluku Skupštine, kada takvo pobijanje tužitelj nije poduzeo kada je na to bio ovlašten u za to predviđenom sudskom postupku. Slijedom prethodno navedenoga, tužba tužitelja da je u cijelosti nedopuštena, sve budući da tužitelj nije ovlašten pobijati Odluku Skupštine koja je donesena na temelju odredbi ZTD, tvrdeći da bi nezakonitost takve odluke utjecala na navodnu „nedopuštenost otkaza“. Budući da tužitelj Odluku Skupštine nije pobijao, to da je nesporno kako se ista ima smatrati zakonitom, a što je potvrđeno pravomoćnim i ovršnim rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019. kojim je izvršen upis opoziva i imenovanja novog člana uprave društva tuženog. Stoga tuženi predlaže odbaciti tužbu tužitelja kao nedopuštenu. Nadalje, tužitelj da u tužbi traži utvrđenje „nedopuštenom otkaza Ugovora o radu od dana 26. travnja 2018.“ i to temeljem Odluke o opozivu i imenovanju člana Uprave društva tuženog od 12. prosinca 2019., Odluke o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora od 13. prosinca 2019., Odluke tuženog od 7. siječnja 2020., međutim da je jasno kako tužitelj u ovome postupku ne može pobijati statusnu Odluku Skupštine o njegovom opozivu kao člana uprave, pa da je u tome dijelu njegova tužba nedopuštena kako je to ranije obrazloženo. Također, tužitelj da nije Zahtjevom za zaštitu prava pobijao Odluku tuženog od 7. siječnja 2020. jer tuženom nije ni jasno koja bi to Odluka bila, pa u odnosu na navedenu Odluku tužitelj ne može zahtijevati sudsku zaštitu. Ostaje eventualno za ispitati jesu li razlozi nedopuštenosti otkaza sadržani u Odluci o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu, sve kako se to podredno obrazlaže. Tuženi prije svega ističe kako je Odluka o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. donesena na temelju odredbe članka 11. stavka 4. Ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018., a koji ugovor zapravo predstavlja menadžerski ugovor po svom sadržaju te ugovorenim pravima i obvezama tužitelja kao člana uprave društva tuženog. Naime, tužitelj da kao glavni argument pobijanja Odluke o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. navodi kako je navedena Odluka donesena suprotno odredbi članka 11. stavka 1. Ugovora o radu, pri tome u cijelosti pogrešno interpretirajući predmetnu odredbu kojom je određeno kako društvo može otkazati Ugovor samo iznimno i zbog važnih razloga i to samo u slučajevima da utvrdi da član Uprave Društva ne obavlja poslove iz članka 2. Ugovora ili da na drugi način postupa protivno bitnim obvezama iz Ugovora. Tužitelj da pogrešno tumači da činjenica kako tužitelj više nije član uprave društva tuženog, ne bi predstavljala dostatan razlog za donošenje Odluke o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. Naime, u članku 1. Ugovora o radu o obavljanu poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. jasno da se utvrđuje kako je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva, a sukladno čemu da su tužitelj i tuženi zaključili Ugovor za obavljanje poslova člana uprave društva kako bi međusobno utvrdili prava i obveze između tužitelja kao člana uprave društva i tuženika kao društva. Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. da je zaključen isključivo kao posljedica činjenice da je tužitelj 2017. imenovan za člana uprave kako društva tuženog, tako i društva VODOVOD I ODVODNJA d.o.o. (sa kojim je tužitelj također zaključio isti Ugovor o radu za obavljanje poslova člana uprave), a sve kako bi se jasno utvrdila prava, obveze i odgovornosti tužitelja i tuženog. U članku 2. Ugovora o obavljanju poslova člana uprave društva jasno da se nabrajaju obveze tužitelja kao člana uprave, a koje su sumarno sadržane u obvezi tužitelja da obavlja poslove upravljanja društvom te poslove vođenja društvom u financijskom, kadrovskim, tehničkim pitanjima i svim ostalim poslovima koji se sukladno Zakonu o trgovačkim društvima imaju smatrati

poslovima vođenja trgovačkog društva. Čak štoviše, iz samog Ugovora da jasno proizlazi kako isti ne sadržava sve elemente „klasičnog“ ugovora o radu, već kako isti predstavlja menadžerski ugovor. Kao što je prethodno navedeno, odredbom članka 2. stavka 3. Zakona o radu, izričito da je propisano kako fizička osoba koja je kao član uprave, izvršni direktor ili u drugom svojstvu prema posebnom Zakonu pojedinačno i samostalno ili zajedno i skupno ovlaštena voditi poslove poslodavca, može kao radnik u radnom odnosu obavljati određene poslove za poslodavca. To znači da navedene osobe mogu svoj rad obavljati u ugovornom radnom odnosu, ali se isto tako njihov pravni status u kojem oni upravljaju, vode i odlučuju o poslovanju može urediti i nekom drugom vrstom ugovornog odnosa koja je različita od ugovora o radu u kojem bi te osobe bile radnici u radnom odnosu kod poslodavca. Međutim, prema odredbi članka 2. stavak 4. Zakona o radu određeno je kako se na navedene osobe ne primjenjuju odredbe Zakona o radu o prestanku ugovora o radu. Čak i kada su njihova prava i obveze uređene ugovorom o radu na temelju kojeg se zasniva radni odnos, na te se osobe ne primjenjuju odredbe Zakona o radu koje se odnose na prestanak ugovora o radu, zato što su prava tih osoba u pravilu određena u većem opsegu odnosno povoljnije od prava drugih radnika. Dakle, odredbe o prestanku ugovora o radu ne primjenjuju se na ugovore zaključene s osobama iz članka 4. st. 3. Zakona o radu, što da znači da se na predmetne ugovore o radu ne primjenjuju odredbe ni o redovnom odnosno izvanrednom otkazu ugovora o radu, kao što je slučaj Odluke u ovome postupku. Budući da je tužitelj temeljem Odluke Skupštine od 12. prosinca 2019. prestao biti član uprave društva tuženog i to upravo od dana kada je Skupština donijela takvu odluku, to da je jasno kako nisu postojale objektivne okolnosti slijedom kojih bi bilo uopće zakonito i moguće da poslove člana uprave tužitelj obavlja i dalje nakon njegovog opoziva, budući da je tužitelj od 12. prosinca 2019. prestao biti članom uprave društva tuženog. Tužitelj da pogrešno tumači da je na temelju odredbe članka 11. stavak 1. Ugovora o radu mogućnost otkazivanja Ugovora o radu isključena, sve budući da iz iste jasno proizlazi kako društvo (tuženi) može otkazati Ugovor samo u slučajevima kada član Uprave Društva ne obavlja poslove iz članka 2. Ugovora. Budući da tužitelj više nije član uprave društva tuženog od dana kada je o tome pravovaljanu Odluku donijela Skupština društva tuženog, odnosno tužitelj od 12. prosinca 2019. više ne obavlja poslove člana uprave, to da je jasno kako je otkazivanje predmetnog Ugovora o radu od strane tuženog bilo zakonito i opravdano, jer nakon što je Skupština društva tuženog opozvala tužitelja s mjesta člana uprave, tužitelj da više objektivno nije mogao obavljati poslove koji su izrijekom navedeni u članku 2. Ugovora o obavljanju poslova člana uprave društva. Nije pravno i životno prihvatljivo da tužitelj nastavi s obavljanjem poslova „vođenja i upravljanja društvom tuženika“ nakon što ga je Skupština društva zakonito opozvala s mjesta člana uprave, i upis takvog opoziva pravomoćno provela u nadležnom sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci, a da tužitelj nije pobijao Odluku Skupštine o opozivu, niti se žalio na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019. Slijedom toga tužitelju da je sukladno odredbama članka 11. stavak 4. Ugovora o obavljanju poslova člana uprave, nakon njegova opoziva s mjesta člana uprave društva, ponuđen ugovor o radu za drugo radno mjesto koje je u tome trenutku, sukladno stručnoj spremi tužitelja, tuženi mogao ponuditi. Tuženikovo donošenje Odluke o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. da jeste u cijelosti opravdano sve budući da tužitelj više nije bio član uprave društva tuženog od 12. prosinca 2019., slijedom čega da je jasno kako Ugovor o radu o obavljanu poslova članova uprave društva od 26. travnja 2018. više nakon toga nije mogao proizvoditi ikakav pravni učinak, jer tužitelj nakon što je

opozvan s mjesta člana uprave više nije mogao obavljati poslove upravljanja i vođenja društva tuženog. Slijedom prethodno navedenoga, da je nesporno kako Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. predstavlja menadžerski ugovor, slijedom kojega se tužitelj imao smatrati menadžerom u smislu odredbi Zakona o radu, dakle osobom koja je prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima kao član uprave pojedinačno i samostalno bio ovlašten voditi poslove društva poslodavca, dakle tuženog, slijedom čega da se na istoga, sve na temelju odredbe članka 4. stavka 4. Zakona o radu ne primjenjuju odredbe Zakona o radu o prestanku ugovora o radu, otkaznom roku i otpremnini. Nadalje, navodi tužitelja kako je Skupština prilikom donošenja odluke o opozivu tužitelja kao člana Uprave mogla opozvati samo iznimno i zbog važnih razloga navedenih u članku 11. stavka 1. Ugovora o radu da su u cijelosti netočni, i kao takvi protivni odredbi članka 424. stavka 1. ZTD kojom je određeno kako članovi društva mogu svojom odlukom u svako doba opozvati članove uprave, a što je u cijelosti u skladu s odredbom članka 22. stavka 3. Izjave o osnivanju društva tuženog slijedom koje da je određeno kako direktora može u svako vrijeme opozvati Skupština Društva pisanom odlukom bez navođenja razloga za takvu odluku. Dakle, na opoziv tužitelja kao člana uprave društva tuženog da se primjenjuju relevantne odredbe Zakona o trgovačkim društvima i Izjave o osnivanju društva tuženog, a ne odredbe Zakona o radu kako to tužitelj neprestano pogrešno naglašava u tužbi. Slijedom prethodno navedenoga, da proizlazi kako je Odluka Skupštine zakonita i valjana, jer Skupština prema Zakonu o trgovačkim društvima i Izjavi o osnivanju društva tuženog može u svako doba opozvati člana uprave, a budući da tužitelj nikada nije pokrenuo sudski postupak radi pobijanja Odluke Skupštine, niti je uložio žalbu na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6573-2 od dana 20. prosinca 2019., to da je jasno kako se na nezakonitost njegovog opoziva kao člana uprave ne može pozivati u ovome postupku. Isto tako, tuženi ističe da se neovisno o okolnosti kako Skupština društva tuženog može opozvati tužitelja s mjesta člana uprave bez navođenja razloga za takvu odluku, tuženi da je svejedno u Odluci o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019., jasno obrazložio razloge donošenja svoje odluke. Takvi razlozi da ne predstavljaju stroge poslovno-uvjetovane razloge na temelju odredbe članka 115. Zakona o radu, već isti predstavljaju odluku koja je rezultat provedbe poslovnih i organizacijskih odluka Skupštine društva tuženog, a koju odluku tuženi čak nije ni dužan obrazlagati tužitelju, iako je to i učinio, sve budući da je Skupština društva tuženog imala svako legitimno pravo opozvati tužitelja s njegovog mjesta člana uprave, jednako kao što ga je 2017. imenovala za člana uprave društva. Izlaganje tužitelja o tome kako je „tuženik odmah imenovao novog člana uprave“ je suvišno te da ukazuje na elementarno nepoznavanje Zakona o trgovačkim društvima, jer je jasno da Skupština u trenutku kada opozove člana uprave istom odlukom mora imenovati drugoga, sve budući je uprava društva obvezatni organ svakog trgovačkog društva te nije moguće da mjesto jedinog člana uprave društva bude upražnjeno, a kao što to pokušava aludirati tužitelj u svojoj tužbi. Nadalje, pogrešno da tužitelj navodi kako je tuženi povrijedio obvezu propisanu odredbom članka 11. stavka 4. Ugovora o radu kojom je određeno kako … u slučaju da Društvo odlukom Skupštine opozove člana Uprava s njegovog položaja, dužno je za slučaj namjere otkazivanja Ugovora, ponuditi članu Uprave sklapanje novog ugovora o radu s Društvom za drugo radno mjesto sukladno stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Naime, a kao što je to razvidno iz same Odluke o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od dana 13. prosinca 2019., tuženi da je tužitelju ponudio radno mjesto voditelj voznog parka u trgovačkom društvo tuženog, a budući da je tužitelj bio član

uprave u oba društva to da je tuženi tužitelju ponudio radno mjesto u jednom trgovačkom društvu gdje je bio član uprave, sve budući da sistematizacija radnih mjesta kao i onih slobodnih jednostavno nije omogućavala drugačije. Uzgredno da se napominje kako je Skupština ranijeg trgovačkog društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. donijela 30. prosinca 2013. Odluku kojom se odobrava Plan podjele trgovačkog društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. Senj, prijenosom dijela imovine trgovačkog društva GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. (društvo koje se dijeli) na društvo koje se osniva radi provođenja odvajanja s osnivanjem i to na novoosnovano trgovačko društvo GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO SENJ d.o.o. te da je ujedno navedenog dana Skupština donijela Odluku da će trgovačko društvo koji se dijeli GRADSKO KOMUNALNO DRUŠTVO KOMUNALAC d.o.o. nastaviti poslovanje pod nazivom tvrtke VODOVOD I ODVODNJA d.o.o. Budući da je tužitelj bio član uprave u oba od navedenih trgovačkih društava, od kojih je dio imovine ranijeg društva Gradsko komunalno društvo Komunalac preneseno na društvo tuženog koje je nastavilo obavljati komunalne poslove, to da se opravdanim s obzirom na tužiteljevu stručnu spremu i dosadašnje poslovno iskustvo, imalo smatrati da je ponudom izmijenjenog Ugovora o radu za radno mjesto voditelj voznog parka u društvu tuženog u cijelosti udovoljeno uvjetima iz članka 11. Ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave od dana 26. travnja 2018. Isto tako, tužitelj u tužbi u cijelosti da pogrešno navodi kako mu je ponuđeno novo radno mjesto voditelj voznog parka u društvu tuženog za koje radno mjesto navodi kako je predviđena SSS, pri tome dostavljajući Pravilnik o radu s opisom poslova radnih mjesta i uvjetima, ovlastima i odgovornostima radnika pri obavljanju poslova u društvu tuženog koji uopće nije na snazi u prethodnom navedenom društvu. Naime, jedini važeći Pravilnik o radu sa opisom poslova radnih mjesta i uvjetima, ovlastima i odgovornostima radnika pri obavljanju poslova društva tuženika je Pravilnik od dana 27. prosinca 2017., a na temelju kojega jasno proizlazi kako je za radno mjesto voditelj voznog parka koje se ponudilo tužitelju predviđena stručna sprema SSS/VŠS, a koju stručnu spremu tužitelj nesporno ima. Slijedom navedenoga da je jasno kako je tuženi opravdano, sukladno raspoloživim slobodnim radnim mjestima, na temelju stručne spreme tužitelja, istom ponudio sklapanje ugovora o radu sa društvom tuženog za radno mjesto voditelj voznog parka, a što da je tužitelj odbio. Nadalje, u odnosu na činjenicu kako Ugovor o radu o obavljanu poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. godine predstavlja menadžerski ugovor, tuženi ističe kako su tužitelj i tuženi ugovorom uredili posebno pitanje otkaza ugovora o radu i otpremnine. Tako da je tuženi 24. prosinca 2019. donio Odluku o trajanju otkaznog roka, obvezi određivanja otkaznog roka i isplati otpremnine KLASA: 363-01/19-16/03 URBROJ: 2125-03/1-19-1, a na koju se Odluku tužitelj nikada nije očitovao ni na istu uložio zahtjev za zaštitu prava, slijedom čega da proizlazi kako je tužitelj suglasan da mu se temeljem prestanka radnog odnosa u društvu tuženog isplati otpremnina, te je tužitelj bio suglasan s otkaznim rokom i njegovim trajanjem. Dapače, tužitelj da uopće ne pobija daljnje Odluke tuženog koje je tuženi donio kao posljedicu donošenja Odluke o otkazu zbog poslovnog-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019., a sa kojima je Odlukama tužitelj očigledno suglasan, kao što su također Odluka o naknadi plaće te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka KLASA: 363-01/19-16/04 URBROJ: 2125-03/1-19-1 od dana 24. prosinca 2019. i Odluka o oslobođenju obveze od rada KLASA: 363-01/20-16/01 URBROJ: 2125-03/1-20-1 od 8. siječnja 2020. Budući da tužitelj nije osporavao nijednu Odluku koja se odnosi na njegov prestanak radnog odnosa u društvu tuženog, a koja se upravo odnosi na posebno ugovoreno vrijeme trajanja otkaznog roka i isplatu

otpremnine, niti je tužitelj uložio zahtjev za zaštitu prava na takve odluke, a niti je pobijano i nastavnu Odluku o oslobođenju od obveze rada za vrijeme trajanja otkaznog roka - tužitelj da je 7. siječnja 2020. nakon što je bio dužan vratiti se na posao nakon korištenja godišnjem odmora, otvorio bolovanje, to da nije jasno temeljem koje osnove sada tužitelj u ovom postupku pobija odluku o otkazu, kada nakon iste nije pobijao nijednu odluku koja je donesena kao posljedica otkazivanja njegovog ugovora o radu, a odnosi se na trajanje otkaznog roka, na otpremninu i na oslobađanju od obveze rada za vrijeme trajanja otkaznog roka, da bi sada taj isti tužitelj nakon što mu je društvo tuženog isplatilo otpremninu tražio vraćanje na rad i poništavao odluku o otkazu koju je prihvatio. Podredno, iako tuženi smatra kako na temelju svih prethodno navedenih razloga nije dužan obrazlagati razloge otkazivanja ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018., a posebice da tuženi nije dužan obrazlagati razloge donošenja Odluke Skupštine kojom se tužitelj opoziva sa funkcije člana uprave društva tuženog (koja ni ne može biti predmet ocjenjivanja u ovom postupku), tuženi podredno navodi kako je nakon opoziva tužitelja s mjesta člana uprave društva tuženi proveo reviziju putem ovlaštenog i nepristranog revizora izabranog putem javnog natječaja te utvrdio niz nepravilnosti u ponašanju tužitelja za vrijeme dok je isti obavljao poslove člana uprave, a koje će nepravilnosti i naknada štete koju će društvo tuženog potraživati od tužitelja za vrijeme dok je isti bio član uprave vjerojatno biti predmetom drugog sudskog postupka. Tek da se uzgredno napominje kako je društvo tuženog zbog nepravilnog obavljanja poslova vođenja društva od strane tužitelja kao člana uprave u 2019. ostvarilo gubitak od preko 972.000,00 HRK, a što da jasno ukazuje na to kako tužitelj kao član uprave nije obavljao poslove vođenja i upravljanja društvom tuženog primjenom pažnje dobrog gospodarstvenika sukladno odredbama članka 252. Zakona o trgovačkim društvima, pa da je Skupština društva tuženog iako za opoziv člana uprave nije morala imati opravdanog razloga, u konačnici donijela ispravnu odluku kada je tužitelja opozvala s njegovog mjesta člana uprave društva, a što da je u konačnici rezultiralo otkazom ugovora o obavljanju poslova uprave društva, koji otkaz ugovora tužitelj neosnovano pobija u ovome postupku. Zbog ostvarenih gubitaka društva tuženog u 2019. kao i slijedom utvrđenih nepravilnosti u radu tužitelja kao člana uprave, tuženi da će putem Nadzornog odbora i Skupštine društva svakako dobro razmotriti pitanje davanja razrješnice tužitelju kao članu uprave društva, a sve budući da je radom tužitelju društvu nanesena šteta koju će tuženi potraživati u drugom postupku.

U podnesku od 15. svibnja 2020. tuženi je naveo da dostavlja presliku pravomoćnog i ovršnog rješenja Trgovačkog suda u Rijeci Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019., a koje je pravomoćno od 23. siječnja 2020., kao i presliku povratnice broj RF 131988105HR temeljem koje da je jasno vidljivo kako je tužitelj 24. prosinca 2019. zaprimio prethodno navedeno rješenje. Stoga da je tužba tužitelja od 23. siječnja 2020. u cijelosti nedopuštena, sve budući da tužitelj nije ovlašten pobijati Odluku Skupštine koja je donesena na temelju odredbi ZTD, tvrdeći da bi nezakonitost takve odluke utjecala na navodnu „nedopuštenost otkaza“. Budući da tužitelj Odluku Skupštine nije pobijao, to da je nesporno kako se ista ima smatrati zakonitom, a što da je potvrđeno pravomoćnim i ovršnim rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019. kojim je izvršen upis opoziva i imenovanja novog člana uprave društva tuženog. Slijedom svega navedenog, tuženi predlaže odbacivanje tužbe tužitelja, kao nepravovremene i nedopuštene, a podredno predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja kao u cijelosti neosnovanog, uz obvezivanje tužitelja da tuženom nadoknadi prouzročeni parnični

trošak u roku od 15 dana zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana presuđenja pa da konačne isplate.

3. Tužitelj je u podnesku od 24. studenoga 2020. naveo da osporava sve navode tuženog iz odgovora na tužbu kao neosnovane, paušalne i neutemeljene, što u nastavku obrazlaže. Tužitelj ističe da je netočno da bi tužba tužitelja u ovome predmetu bila podnesena nepravodobno, iz kojeg razloga bi je trebalo odbaciti, s obzirom na to da je ista podnesena unutar svih zakonom propisanih rokova, utvrđenih odredbom članka 133. Zakona o radu, a što da je apsolutno razvidno i iz same tužbe, kao i iz odgovora na tužbu tuženog, iz kojeg razloga tužitelj da ne smatra da je isto potrebno posebno obrazlagati, s obzirom na to da nije jasno što je tuženom u tome nejasno. Naime, kao što jasno proizlazi iz tužbe i iz odgovora na tužbu, tuženi da je 13. prosinca 2019. donio Odluku o otkazu zbog poslovno-uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu, kojom se tužitelju otkazuje Ugovor o radu na neodređeno vrijeme, ukoliko ne prihvati ponudu izmijenjenog ugovora za radno mjesto „VODITELJ VOZNOG PARKA“, koju tužitelj nije prihvatio, već je u roku iz čl. 133. st. 1. ZOR, tuženom podnio zahtjev za zaštitu prava, 23. prosinca 2019. Tuženi da je odgovorio na tužiteljev zahtjev za zaštitu prava svojim očitovanjem od 7. siječnja 2020., koje je tužitelj zaprimio 9. siječnja 2020., te da je istim odbio udovoljiti zahtjevu radnika, iz kojeg razloga je tužitelj u daljnjem roku iz čl. 133. st. 2. ZOR-a (daljnjem roku od 15 dana) zaštitu svojih prava zatražio pred ovim sudom. S obzirom na to da je tužba u ovome predmetu podnesena 22. siječnja 2020., putem pošte, a na sudu zaprimljena dana 23. siječnja 2020., jasno da je razvidno kako je ista podnesena unutar zakonom predviđenog roka, odnosno daljnjeg roka od 15 dana, od kada je tuženi odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja. Pravilnim iščitavanjem i tumačenjem zakonskih odredbi jasno da se zaključuje kako nema osnove da bi sud tužbu odbacio kako nepravovremenu, odnosno nepravodobnu. U odnosu na navode tuženog koji se odnose na meritum ove pravne stvari, tužitelj ističe kako su isti također u cijelosti neosnovani i neutemeljeni, kako slijedi. Naime, za shvaćanje biti ovog spora da je potrebno istaknuti kako je tužiteljev pravni odnos i status kod tuženog potrebno promatrati kroz dvije dimenzije (razine): mandatni odnos i radnopravni odnos. Odlukom Skupštine društva o imenovanju tužitelja na mjesto člana uprave, kao i Odlukom Skupštine društva od 11. prosinca 2017., kojom je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva za daljnje mandatno razdoblje od 4 (četiri) godine, od 31. prosinca 2017. do zaključno s 31.12.2021., da je zasnovan mandatni odnos tužitelja s tuženim. Temeljem navedene Odluke Skupštine, tužitelj da je s tuženim 26. travnja 2018. u svojstvu radnika sklopio Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva na neodređeno vrijeme, čime da je zasnovan njegov radnopravni (ugovorni, statusnopravni) odnos s tuženim. Imajući navedeno u vidu, u pravu da je tuženi kada kaže da se pravni status tužitelja kod tuženog mogao urediti i nekom drugom ugovora, npr. menadžerskim ugovorom ili ugovorom o poslovnoj suradnji i sl., koja bi bila različita od ugovora o radu, kojim se zasniva radni odnos između radnika i poslodavca. No, u ovom slučaju to da nije učinjeno, već da je tužitelj s tuženikom sklopio upravo ugovor o radu, kojim je s njime zasnovao upravo radno-pravni odnos, na koji se svakako i apsolutno primjenjuju odredbe Zakona o radu, a posebno odredbe sklopljenog Ugovora o radu, na koje se tuženi prvenstveno i poziva. Stoga da je nedopustivo da tužitelj, pogrešnim tumačenjem pravnih propisa i pogrešnim shvaćanjem o primjeni mjerodavnog prava pokušava izbjeći svoje obveze i legalizirati povrede koje je učinio na štetu tužitelja kao radnika. Pritom da je moguće na mandatni odnos stranaka primjenjivati odredbe ZTD i trgovačkog prava, no na njihov radni odnos da je nužno primijeniti odredbe radnog

prava, pa tako i odredbe o nadležnosti ovoga suda. U odnosu na razloge otkazivanja tužitelju, ističe se kako tuženi kao poslodavac u postupku zakonitosti i dopuštenosti otkazivanja ovlašten dokazivati samo one razloge koji su navedeni u odluci o otkazu, dok se nije ovlašten pozvati niti na jedan jedini razlog koji u toj odluci nije naveden. Štoviše, suprotno shvaćanju tužitelja, odluka o otkazu, neovisno o tome na kojem razlogu ili odluci je utemeljena nužno da mora biti obrazložena i sadržavati razloge otkazivanja koji su kao takvi predviđeni i dopušteni odredbama ZOR. Svaka povreda navedenih odredaba predstavlja razlog za nedopuštenost i nezakonitost odluke o otkazu. Stoga da se ovime ukazuje na to, kako prilikom ocjene zakonitosti i dopuštenosti otkazivanja nije ovlašten uzeti u obzir razloge i argumente koji nisu sadržani u samoj odluci o otkazu. Budući da predmetna odluka uopće nije obrazložena, jasno da je kako ista uopće nema razloga, te da je u cijelosti nezakonita i nedopuštena. Naime, tužitelj da zaboravlja da je mogućnost otkazivanja – poslovno uvjetovanim otkazom, temeljem neobrazložene odluke Skupštine o razrješenju – izričito isključena čl. 11. st. 1. Ugovora o radu, kao i da je u čl. 11. st. 4. Ugovora o radu tužitelja izričito propisano kako, cit.: „opoziv člana Uprave Društva sa položaja člana Uprave Društva ne predstavlja isključivi i važan razlog za otkazom ovog Ugovora, pa u slučaju da Društvo odlukom Skupštine opozove člana Uprave s njegovog položaja, dužno je za slučaj namjere otkazivanja Ugovora, ponuditi članu Uprave sklapanje novog ugovora o radu s Društvom za drugo radno mjesto sukladno stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme“, a kojih odredaba ugovora o radu se tuženi kao poslodavac i druga ugovorna strana itekako dužan pridržavati. U odnosu na argumente tuženog kako tužitelj u postupku pred trgovačkim sudom nije pobijao Odluku Skupštine o opozivu, temeljem koje je donesena Odluka o otkazu, ističe se kako predmetna Odluka o opozivu ni dan danas još nije dostavljena tužitelju, iz kojeg razloga je isti nije niti mogao pobijati. Samo rješenje Trgovačkog suda kojim se unose promjene u sudski registar da nemaju značenje Odluke kojom se utječe na status tužitelja. Također, eventualno pobijanje navedene Odluke Skupštine ni na koji način da ne utječe na ostvarivanje prava tužitelja iz njegovog radnog odnosa kod tuženika. Slijedom svega navedenoga, tužitelj predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, uz obvezu tuženog da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

4. U daljnjem tijeku postupka u podnesku od 17. prosinca 2020. tuženi je ustrajao kod svih svojih navoda te je naveo kako tuženi nije imao obvezu dostaviti tužitelju Odluku Skupštine o njegovom opozivu, već je imao obvezu obavijestiti ga kako je tužitelj opozvan s mjesta člana Uprave društva tuženog, a što da je tuženi nesporno učinio dostavom Odluke o otkazu od 13. prosinca 2019., u kojoj je Odluci o otkazu izrijekom navedeno kako je Skupštine Društva 12. prosinca 2019. donijela Odluku o opozivu i imenovanju člana uprave tuženog, a slijedom koje da je odluke tužitelj s danom donošenja Odluke 12. prosinca 2019. opozvan s mjesta člana Uprave. Stoga da nije jasno što je to još tuženi morao učiniti kako bi tužitelju priopćio da mu je s danom 12. prosinca 2019. prestao njegov mandatni odnos u Upravi društva tuženog, jer je tužitelj upravo s navedenim danom konstitutivno opozvan s mjesta člana Uprave društva tuženog. Osim toga, tužitelj da je nesporno zaprimio rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019., a kojim da je rješenjem nadležni sudski registar izvršio deklaratorni upis opoziva i imenovanje člana Uprave društva tuženog, na način da je tužitelj s danom 12. prosinca 2019. prestao biti članom Uprave društva tuženog. Tužitelj da nije pobijao prethodno navedeno rješenje, a niti je kako je to zakonom predviđeno pobijao Odluku Skupštine, slijedom čega da tužitelj nije ovlašten u ovom radnopravnom postupku pobijati ili osporavati zakonitost

Odluke skupštine. Tuženi nadalje navodi da su netočni navodi tužitelja kako je tužitelj s tuženim imao sklopljen Ugovor o radu. Samo nominacija odnosno naziv „Ugovora o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva“ neovisno o tome što se u istome upotrebljava naziv „ugovor o radu“ da ukazuje upravo na to kako se radi o obavljanju poslova člana Uprave društva, a što da nisu redovni poslovi određenog radnog mjesta predviđenog u sistematizaciji tuženog, već se radi o menadžerskim poslovima vođenja društva u financijskim, kadrovskim i tehničkim pitanjima kao i svim drugim poslovima koji se smatraju poslovima vođenja društva. Prava i obveze koja su za tužitelja ugovorena u navedenom Ugovoru (plaća, ostala materijalna prava, korištenje službenom automobila itd.) jasno da ukazuju kako se radilo o pravima direktora (člana uprave) koji kao menadžer upravlja cjelokupnim poslovanjem društva tuženog, a što da je tužitelj činjenično nesporno i činio. Stoga da pogrešna nominacija „ugovora o radu“ nipošto ne može dovesti do zaključka kako bi između tužitelja i tuženog bio sklopljen ugovor o radu, jer sadržaj ugovora te prava i obveze koja se ugovaraju za obje ugovorne strane, jasno da ukazuju kako je tužitelj bio menadžer koji je upravljao i odlučivao o cjelokupnom poslovanju i organizaciji rada tuženog. Odredbama članka 4. stavka 3. ZR da je određeno je kako fizička osoba koja je prema propisu o trgovačkim društvima, kao član uprave ili izvršni direktor ili fizička osoba koja je u drugom svojstvu prema posebnom zakonu, pojedinačno i samostalno ili zajedno i skupno, ovlaštena voditi poslove poslodavca, može kao radnik u radnom odnosu obavljati određene poslove za poslodavca. Također, na temelju odredbe članka 4. stavka 4. Zakona o radu određeno je kako se na osobu iz stavka 3. ovoga članka ne primjenjuju odredbe ovoga Zakona o ugovoru o radu na određeno vrijeme, prestanku ugovora o radu(!), otkaznom roku i otpremnini. Upravo da je stoga neosnovano svako pozivanje tužitelja kako bi se na otkaz ugovora o radu u konkretnom slučaju imale primijeniti odredbe ZR koje se odnose na dokazivanje „opravdanosti razloga za otkaz“, jer je i više nego jasno kako je jedini i isključivi razloga za otkaz ugovora o radu vođenja poslova društva zapravo bio opoziv tužitelja upravo s mjesta člana uprave koji je kao jedini član Uprave društva vodio poslove društva. Odredbama članka 424. stavak 1. Zakona o trgovačkim društvima (dalje u tekstu: ZTD), da je određeno kako člana Uprave može u svako doba opozvati Skupština društva. Navedena zakonska formulacija da je u skladu s odredbom članka 22. stavka 3. Izjave o osnivanju društva tuženog slijedom koje je određeno kako direktora može u svako vrijeme opozvati Skupština Društva pisanom odlukom bez navođenja razloga za takvu odluku. Budući da je tužitelj opozvan s mjesta člana Uprave društva tuženog valjanom Odlukom Skupštine, to da je tuženi imao svako pravo otkazati tužitelju Ugovor o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva, jer da je jasno da tužitelj nakon opoziva više nije mogao obavljati poslove člana Uprave društva i voditi poslovanje društva tuženog, a predmetno da je otkazivanje tuženi proveo upravo na način na koji je to bilo predviđeno samim Ugovorom o radu. Tako da je Odluka o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. donesena na temelju odredbe članka 11. stavka 4. Ugovora o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva od 26. travnja 2018., na način da je tužitelju prilikom otkazivanja ponuđeno sklapanje Ugovora o radu za drugo radno mjesto sukladno njegovoj stručnoj spremi i na neodređeno vrijeme. Tužitelj da pogrešno tumači da činjenica kako tužitelj više nije član uprave društva tuženog, ne bi predstavljala dostatan i opravdan razlog za donošenje Odluke o otkazu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od dana 13. prosinca 2019. U članku 1. Ugovora o radu o obavljanu poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. jasno da se utvrđuje kako je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva, a sukladno čemu da su tužitelj i tuženi zaključili Ugovor o radu za obavljanje poslova

člana uprave društva kako bi međusobno utvrdili prava i obveze između tužitelja kao člana uprave društva i tuženog kao društva. Ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. da je zaključen isključivo kao posljedica činjenice da je tužitelj 2017. imenovan za člana uprave kako društva tuženog, sve kako bi se jasno utvrdila prava, obveze i odgovornosti tužitelja kao člana uprave i tuženog kao društva. Slijedom navedenog da proizlazi kako je Ugovor o radu o obavljanju poslova člana Uprave društva neraskidivo vezan uz položaj tužitelja u Upravi društva. Stoga budući da je temeljem Odluke Skupštine od 12. prosinca 2019. tužitelj prestao biti član uprave društva tuženog i to upravo od dana kada je Skupština donijela takvu odluku, to da je jasno kako nisu postojale objektivne okolnosti slijedom kojih bi bilo uopće zakonito i moguće da poslove člana uprave nastavlja obavljati tužitelj nakon njegovog opoziva, budući da je tužitelj od 12. prosinca 2019. prestao biti članom uprave društva tuženog. Tuženi navodi da nije pravno i životno prihvatljivo da tužitelj nastavi s obavljanjem poslova „vođenja i upravljanja društvom tuženog“ nakon što ga je Skupština društva zakonito opozvala s mjesta člana uprave, i upis takvog opoziva pravomoćno provela u nadležnom sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci, a da tužitelj niti nije pobijao Odluku Skupštine o opozivu, niti se žalio na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci, Sudski registar, pod posl.br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019. Slijedom toga tužitelju da je sukladno odredbama članka 11. stavak 4. ugovora o obavljanju poslova člana uprave, nakon njegova opoziva s mjesta člana Uprave društva tuženog, ponuđen ugovor o radu za drugo radno mjesto koje je u tome trenutku, sukladno stručnoj spremi tužitelja, tuženik mogao ponuditi, a to je radno mjesto voditelja voznog parka u društvu tuženika, pri tome imajući u vidu kako navedeno radno mjesto odgovara stručnoj spremi tuženika SSS/VŠS te kako se u navedenom društvu obavljaju komunalni poslovi, a za obavljanje kojih poslova tužitelj ima dugo poslovno iskustvo. Slijedom prethodno navedenoga da je jasno kako je tuženi opravdano, sukladno raspoloživim slobodnim radnim mjestima, na temelju stručne spreme tužitelja, istom ponudio sklapanje ugovora o radu s društvom tuženog za radno mjesto voditelja voznog parka, a što da je tužitelj odbio.

5. Tužitelj je u podnesku od 7. svibnja 2026. (stranice 327-329 spisa) te u podnesku od 19. rujna 2026. (stranice 363-364 spisa) u kojem postavlja svoj konačni tužbeni zahtjev, opisan u točkama od I. do IV. izreke presude, preinačio tužbu tako da, pored utvrđenja da je da je nedopušten ranije navedeni otkaz ugovora o radu, te da radni odnos tužitelja kod tuženog nije prestao, što je tražio i prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom, traži i sudski raskid ugovora o radu s danom 31. prosinca 2020., jer mu je priznato pravo na prijevremenu starosnu mirovinu s danom 1. siječnja 2021., te da mu nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženoga, a postavlja i zahtjev za naknadu štete, tako da potražuje iz navedenoga osnova 8 mjesečnih plaća tužitelja odnosno ukupno 10.450,08 EUR.

Tako je tužitelj u podnesku od 7. svibnja 2026. naveo da s obzirom na to da je nezakonitim odlukama tuženog bio izložen ponižavanjima, neosnovanim optužbama i lažnim objedama o navodnim nezakonitostima u radu za trajanja radnog odnosa kod tuženog, te mu je priznato pravo na prijevremenu starosnu mirovinu s 1. siječnja 2021., tužitelju da nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženog, te stoga predlaže i traži sudski raskid ugovor o radu. Kao datum/dan prestanka radnog odnosa predlaže odrediti datum/dan 31. prosinca 2020., a kao dokaz prilaže rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područni ured Gospić od 25. svibnja 2021. Kao kriterij za izračun postavljenog zahtjeva za naknadu štete navodi Odluku tuženog od 28. siječnja

2020., kojom se stavlja izvan snage točka 4. Odluke o naknadi plaće, te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka pod KLASA: 363-01/19-16/04, URBROJ: 2125-03/1-19-1 od 24. prosinca 2079. kojom se tužitelju utvrđuje mjesečni iznos naknade plaće (bruto II) za vrijeme trajanja otkaznog roka, u iznosu od 9.842,03 HRK (danas 1.306,26 EUR prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450). S obzirom na vrijeme trajanja radnog odnosa tužitelja kod tuženog, da se potražuje naknada štete iznosu od 8 mjesečnih plaća tužitelja odnosno ukupnih 10.450,08 EUR.

6. Tuženi se protivio gore navedenim preinakama tužbe, a sud je iste dopustio raspravnim rješenjima od 10. srpnja 2026. te od 25. rujna 2026. primjenom odredbe članka 190. stavak 2. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine» 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25..; u nastavku: ZPP) jer je isto svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

7. U postupku su provedeni dokazi uvidom u preslike ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. (stranice 8-11 spisa), odluke o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. s prilogom - ugovorom o radu na neodređeno vrijeme od 13. prosinca 2019. (stranice 12-19 spisa), zahtjeva za zaštitu prava radnika od 20. prosinca 2019. s prilogom (stranice 20-23 spisa), odgovora poslodavca na zahtjev za zaštitu prava radnika od 7. siječnja 2020. (stranice 24-28 spisa), diplome (stranica 29 spisa), Pravilnika o radu sa sistematizacijom radnih mjesta (stranice 30-74 spisa), odluke o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga s ponudom izmijenjenog ugovora o radu od 13. prosinca 2019. (stranice 91-94 spisa), ugovora o radu o obavljanju poslova člana uprave društva od 26. travnja 2018. (stranice 95-98 spisa), Pravilnika o radu (stranice 104-148 spisa), zaključka od 27. prosinca 2017. (stranica 149 spisa), odluke o trajanju otkaznog roka, obvezi odrađivanja otkaznog roka i isplati otpremnine od 24. prosinca 2019. (stranice 150-152 spisa), dostavnice (stranice 153 spisa), odluke o naknadi plaće te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka (stranice 154-155 spisa), odluke o oslobođenju obveze od rada od 8. siječnja 2020. (stranice 156-157 spisa), financijskog izvještaja za 2019. (stranice 158-189), rješenja Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Tt-19/6573-2 od 20. prosinca 2019. s prilogom (stranice 192-194 spisa), povratnice (stranice 195-196 spisa), izvješća o obavljenoj reviziji-dubinskoj analizi i procjeni vrijednosti društva na dan 31. prosinca 2019. iz ožujka 2020. izrađenog po Iris Nova d.o.o. Rijeka (stranice 212-246 spisa), odluke o davanju naloga upravi društva tuženog od 25. lipnja 2020. (stranice 247-249 spisa), odluke o nedavanju razrješnice upravi društva tuženog od 25. lipnja 2020. (stranica 250 spisa), potvrde o primitku (stranica 274 spisa) te povratnice (stranica 275 spisa). Na ročištu održanom 1. lipnja 2021. proveden je dokaz saslušanjem tužitelja i zz tužene Snježe Tomljanović (stranice 276-284 spisa), izvršen je uvidu u odluke od 28. siječnja 2020. (stranice 330-331), te od 24. prosinca 2019. (stranice 332-335 spisa), rješenja HZMO Područni ured u Gospiću od 25. lipnja 2021. (stranice 341-344 spisa), a na ročištu održanom 14. svibnja 2026. proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Željka Vukelića i Jure Tomljanovića (stranice 345-347 spisa).

Stranke nisu imale drugih dokaznih prijedloga, te su odustale od provođenja svih drugih, ranije predloženih dokaza.

Po provedenom dokaznom postupku odlučeno je kao u izreci ove odluke, iz

razloga koji će biti pojašnjeni u daljnjem slijedu obrazloženja ove odluke.

8. Tužitelj Bruno Brozičević je u svom iskazu naveo da je u prosincu 2019. otišao na prva četiri dana svog godišnjeg odmora i na tom godišnjem odmoru da je saznao da je smijenjen. Nakon povratka s godišnjeg u zgradu tuženog praktički da više nije ušao osim na primopredaju. Ta primopredaja da je izgledala u najmanju ruku kao da je direktor neke mega tvrtke, a ne komunalca i uz jednu atmosferu dosta lošu da su obavili primopredaju, pri čemu da je on predao sve što je bila njegova obaveza tako da je predao sve osobne stvari direktora koje se trebaju predati, a tu misli na kartice, ključeve auta, auto, u ured da su ušli on i gospođa Snježa Tomljanović i sve da je korektno sa strane gđe Snježe Tomljanović u smislu predaje ureda i stvari. Naveo je da bi htio napomenuti da je ovaj ugovor o radu od 26. travnja 2018. pisao vlasnik tuženog pa da je bilo za očekivati da je barem kod namjere da ga se smijeni da se poštuje taj ugovor pogotovo čl. 11. ugovora u kojem su definirali zbog čega ne može biti smijenjen i proceduru smjenjivanja. Konkretno u čl. 11. da piše da ukoliko ga se odluči smijeniti da mu je vlasnik dužan dostaviti pisanu namjeru i razloge te obavezno mu kao članu uprave društva dopustiti da se ima pravo pisano očitovati na te razloge. Druga stvar koja je navedena u čl. 11. da je ta da s obzirom na to da se ne radi o menadžerskom ugovoru da mu se mora ponuditi odgovarajuće radno mjesto. Kompletno taj čl. 11. ugovora da tuženi nije ispoštovao, a iz njega da je vidljivo koje su bile obaveze tuženog. Ono mjesto koje mu je ponuđeno osporavanom odlukom o otkazu, a radi se o radnom mjestu šefa voznog parka, da ne odgovara njegovoj struci, on da je ing. građevinarstva i nije prometni ing. nego građevinski. Direktna namjera da im je bila da ga se omalovažava jer je osoba koja bi mu na tom ponuđenom radnom mjestu bila šef bila osoba koja je njega čak i snimala, utuživala gradonačelniku, podmetala, a to da je bio jedan od njegovih zamjenika kojeg mu je grad odnosno gradonačelnik naložio da ih zaposli, a radi se o Toniju Žuniću. Drugi njegov zamjenik ing. građ. Ivica Filipović da je vrlo kvalitetan djelatnik nakon što je vidio načine upravljanja tvrtkom da mu se zahvalio na suradnji u vrlo korektnim odnosima i otišao raditi kod privatnika u Crikvenicu. Kaže da bi htio reći gdje su nastali problemi i to prvenstveno u smislu miješanja u samo rukovođenje tvrtkom. Primjerice, on da bi dao nalog da čistilica ide u jedan dio grada, a po nalogu Tonija Žunića čistilica da bi otišla u sasvim drugi dio grada i to po nalogu gradonačelnika jer je gradonačelnik direktno upravljao sa Tonijem Žunićem, a Toni Žunić da je bio njegov zamjenik za komunalnu djelatnost. Isto tako kaže da je pokušao ispuniti sve zahtjeve zapošljavanja od strane Grada Senja, vlasnika tuženog, pa da je inzistirao da to bude u operativnom smislu dakle djelatnici koji rade na terenu čistoće i zelene površine, dok se nije slagao da proširuju upravu jer je uprava po njegovom sagledavanju organizacije firme bila dovoljna da korektno obavi svoje poslove. Kada se počeo protiviti nekim zahtjevima Grada tada da su nastali problemi. Kaže da je pomogao mnogim mladim ljudima, ali da je njegova odgovornost da tvrtka u određenom momentu nema prekomjeran broj radnika. Na kraju da bi želio samo reći da njegov ego nije takav da smatra da ga se ne može smijeniti, međutim da je bilo mogućnosti da ga se sa 61 godinom života koliko je imao u to vrijeme da mu se ponudi adekvatno radno mjesto i on da bi sigurno bio od velike i korektne pomoći današnjoj direktorici. Do otkaza da je 30 godina radio kao direktor tadašnjeg komunalca koji je podjelom iz 2014. prešao u Vodovod i GKD Senj. Sva njegova izvješća da su bila redovno objavljena i prihvaćena od strane nadležnih odbora i Skupštine društva čak i za 2018. U tom periodu da su bile državne revizije u više navrata po više segmenata, a nikada da nije bilo nikakvih problema niti je istraga službena vođena protiv njega. U njegovoj karijeri da je bilo anonimnih navoda koji su

ispitivani i nikada da nije pokrenut postupak protiv njega ni istražni, a kamo li kazneni. Tvrtka u koju je došao 1989. i današnja tvrtka da bez neke lažne skromnosti da je kao da vozite umjesto bicikla sada Mercedes. Drago mu je da je u tom stanju ostavio tvrtku koja je ogledni primjer za komunalne tvrtke u cijeloj regiji, a da ne kaže i šire. Drago mu je da uz poteškoće stvari u tvrtki tuženog idu dobro i djelatnicima tuženog želi svu sreću. Na upite je naveo da je naknadnim izmjenama Pravilnika o radu tuženog za radno mjesto šefa voznog parka predviđena viša ili srednja stručna sprema. Odluku o opozivu s mjesta člana uprave tuženog da nije nikada osobno zaprimio, koliko zna da nije. To da je očigledno bio rezultat sukoba 2 osobe i 2 načina upravljanja, a misli na tadašnjeg gradonačelnika Grada Senja Sanjina Rukavinu i na sebe. Prije uručenja odluke o otkazu da nije imao nikakvu mogućnost da se očituje na razloge otkazivanja. Naveo je da bi htio pojasniti da ne bi ostalo neobjašnjeno da su po prirodi posla vođenja gradskog poduzeća u svakodnevnom kontaktu ili s pročelnicima Grada Senja, ili gradonačelnikom, komunalnim redarstvom. Naveo je da je završio građevinski fakultet u Rijeci višu stručnu spremu inženjer građevine arhitektonskog smjera. Kaže da je svake godine u prosincu uzimao prvi godišnji odmor i to godinama tako iz razloga što je vodio Skijaški klub Senj u Italiju gdje je radio kao učitelj skijanja isključivo s djecom i to da se znalo i godinama da je takva praksa bila i to 4 dana, a od toga 2 radna dana, a radilo se o četvrtku i petku, vikendu te da bi u ponedjeljak već bio na poslu. Dakle u hotelu na skijanju da je od prijatelja iz Senja saznao da je smijenjen. Odluku o opozivu s mjesta člana uprave da nije nikada dobio odnosno ne sjeća se da ju je dobio. Kaže da je došao u ponedjeljak i već da je bio smijenjen, to da je grozno, koliko god je to ili nije nečije pravo to da je najgori čin u radnim odnosima koje netko može doživjeti. Na daljnji upit je li dobio rješenje trgovačkog suda da više nije direktor društva tuženog naveo je da misli da je, ali da ne može tvrditi sa sigurnošću. Kaže da je rekao koje je stručne spreme, da je pravnik da bi se vjerojatnije drugačije postavio i zaštitio, a kaže da nije ništa poduzeo jer po njegovom shvaćanju tu više ništa nije mogao osim angažirati odvjetnika. Na upit je li prije odlaska na godišnji odmor trebao dostaviti na gradsko vijeće cjenik komunalnih usluga naveo je da su na cjeniku komunalnih usluga radili cijelu tu 2019. i tu da su angažirani stručnjaci od strane grada, službe tuženog prvenstveno računovodstva, a da su ta 4 dana bila bitna za bilo što u firmi da ne bi otišao ni na kakav godišnji odmor pa makar kakve god obaveze imao u sportu, to da je toliko bilo namješteno da je to blagim izrazom rečeno prozirno. Predloženi cjenik da je u više navrata bio dostavljan vlasniku odnosno Gradu Senju, navodeći da se radi o kompleksnoj materiji kako pravno tako i socijalno, dakle da se radi o cijeni komunalnih usluga. Cijelo vrijeme kao jedan od sudionika da je vodio pažnju o tome da cjenik bude socijalan i minimalno razvojan u smislu daljnjeg razvoja društva dakle da se mogu kupovati sredstva i oprema za ono da se obavlja djelatnost radi čega je društvo i osnovano. Što se tiče pravnog aspekta da je surađivao isključivo o pravnim pitanjima svih tih akata s pročelnikom gradske uprave u to vrijeme da je to bio g. Mislav Bilović i uvažavao njegovu struku i prijedlog. Na upit je li mu poznato da sukladno izjavi o osnivanju skupština može opozvati u bilo koje doba člana uprave bez navođenja razloga naveo je da je čitao izjavu, ali da nije on pravnik. Na daljnje upite je naveo da bi bio prihvatio bilo koje radno mjesto inženjera u vodovodu, a i praksa da je u nekakvim dobrim odnosima ako se ne može riješiti na neki drugačiji način s obzirom da je bio pred mirovinom, 4 godine da mu je falilo do mirovine, da mu se moglo ponuditi radno mjesto savjetnika te da sigurno ne bi stvarao probleme. Misli da je u to vrijeme postojalo to radno mjesto savjetnika. Na daljnji upit zbog čega smatra da voditelj voznog parka nije primjereno radno mjesto i zašto njegov završeni fakultet ing. građevinarstva ne spada pod pojam tehničke službe naveo je da će navesti jedan

primjer, ako mu se kao ing. građevine da zadatak izračunati potrošnju goriva nekog stroja i kamiona to da bi trebale raditi druge službe koje imaju prometnu školu, a ne završeni građevinski fakultet. On da je u prolazu to onako spomenuo gđi Snježi Tomljanović i ona da mu je potvrdila da je to vjerojatno tako i ponuđeno da on to ponuđeno radno mjesto ne prihvati, a kaže da ga ne bi prihvatio i da je gladan, a završio je s 61 godinom na ulici. Temeljem ovog otkaza da mu je priznat otkazni rok i isplaćena otpremnina po ugovoru. Dakle ugovor da se čas prizna čas ne prizna. Po ugovoru da mu je firma tuženog isplatila otpremninu za radni staž proveden u jednoj i drugoj tvrtki sukladno godinama staža. Po visini te otpremnine da se vidi da je ovo ugovor o radu, a ne menadžerski ugovor. Kada vas netko bezrazložno smijeni nakon 30 godina, a smatrate da ste učinili puno za tu tvrtku i da nije bilo objektivnog razloga za takav postupak onda da i imate određenih problema, stresa i on da je otvorio bolovanje nakon te odluke o otkazu, dok god je mogao biti na bolovanju. Mislim da je u 2018. tuženi poslovao s gubitkom, ali minimalnim i da bi htio to objasniti. Kaže da je na nadzornom odboru naveo hrabro, a ne kukavički razloge zbog kojih postoje problemi i od kojih se moraju odmaknuti i to financijsko izvješće za 2018. da je prihvaćeno od strane skupštine društva i nadzornog odbora. Naveo je nadzornom odboru kao upravljačkom tijelu da se prebrzo šire, da troše previše materijalnih i financijskih sredstava i da se to mora popratiti mjerama, a koje se odnose ili na utvrđivanje višeg cjenika usluga ili na reorganizaciju u nekom drugom smislu. Dakle radio se o gubitku koji je zanemariv i koji se prenaša da se sanira u dobiti sljedeće godine, to se obično tako financijski radi. Dakle tvrtka tuženog da je kompleksan tvrtka za razliku od Vodovoda i odvodnje, koji je monopolistička tvrtka koja nikada neće imati takvih problema. Naveo je da nije točno da je 2019. na gradskom vijeće Grada Senja dostavio izvješće da je društvo poslovalo s dobiti u 2018., a na FINA-u da je poslovalo s gubitkom. Bez odluke nadzornog odbora i skupštine društva da se ne može putem FINA-e javno objaviti izvješće i financijsko izvješće i to da njegova šefica računovodstva koja je i danas šefica računovodstva jako dobro zna jer to spada u domenu djelokruga njezina rada i da bi bila jednako odgovorna kao i on da se postupilo protivno tome. Šefica računovodstva predaje izvješće, a radi se o Nevenki Prpić. Financijska izvješća da potpisuje direktor, predsjednik skupštine i nadzorni odbor. Naveo je da je točno da je u studenome 2019. kao direktor tuženog podigao kredit u iznosu od 250.000,00 HRK bez suglasnosti nadzornog odbora i Skupštine. Ovo da je učinio protivno Pravilniku odnosno Izjavi o osnivanju. Prijašnjom izjavom o osnivanju da je imao veća prava za realizaciju takvih kredita za likvidnost jednostavno da se dogodilo to da je otišao u banku i zatražio kredit za likvidnost u iznosu od 250.000,00 HRK da može pokriti likvidnost, platiti dobavljače i obaveze tvrtke koje su bile hitne. Kaže da nikada u tvrtki u njegovom mandatu koji je trajao 30 godina plaća nije kasnila nijednog dana. Novim mandatom gradonačelnika po savjetu pročelnika Mislava Bilovića da su išli u ured sadašnje punomoćnice tuženog u ovome predmetu, i napravili izjave koje su vrlo korektno provedene. Ne sjeća se koliko je to bilo prije podizanja tog kredita, recimo da je bilo 2 godine prije podizanja kredita. Po upozorenju tadašnjeg gradonačelnika Grada Senja, on da je poduzeo sve da se to sanira u smislu podizanja tog kredita. Naknadno da je skupština donijela odluku kojom se odobrava podizanje tog kredita jer se vidjelo zašto je kredit i zašto ga je podigao. Skupština da je to naknadno odobrila. Taj kredit da je inače vraćen uroku od 6 mjeseci. Njega da je gradonačelnik bio ukorio, kaže da je jednostavno previdio da je izmijenjena ta izjava. Grešaka da su radili kao što se radi u svakom poslu pa da je napravljena jedna greška koja je vrlo bitna i koju on sigurno negativno neće koristiti, a odnosi se na imenovanje. Prisutni da znaju o čemu govori.

Zz tuženog Snježa Tomljanović je u svom iskazu navela da ju je 12. prosinca 2019. skupština društva tuženog imenovala za člana uprave društva tuženog na nepuno radno vrijeme, kako u društvu tuženog, tako i u Vodovodu i odvodnji. Kaže da su odradili u tom periodu određene primopredaje kojima je bio prisutan tužitelj, njegov odvjetnik tj. navedeni prisutni punomoćnik i da bile su prisutne službe Grada Senja i to od pravnih službi, pročelnika, gradonačelnika, voditelja određenih odjela u gradu i da se vodio zapisnik. Odrađena je klasična primopredaja, odnosno predani su ključevi, auto, zatim dokumentacija, važeći neki ugovori, dosjei svih zaposlenika. Kada je ušla u društvo tuženog, da se ne bi mogla složiti s time da je zatekla društvo u nekom najboljem svjetlu. Društvo da je imalo određena nenaplaćena potraživanja prema dobavljačima, potraživanja od korisnika za usluge, bila je ugrožena nekakva dnevna likvidnost, dokumentacija da je bila neuredna bez rješenja za godišnje odmore, što se tiče primjerice ugovora o radu u tim ugovorima da su bili koeficijenti koji nisu bili propisani nijednim pravilnikom, neke kompenzacije koje su se provodile da nisu bile provedene po propisanoj proceduri, a najveći problem da je bila naplata odnosno zastarjela potraživanja. Zastarni rok da je godinu dana za fizičke osobe, a 3 godine za pravne osobe dakle to da su neka nenaplativa potraživanja koje nije moguće naplatiti. Vozni park da je bio zastario, koristio se stari program uredskog poslovanja, te programi o pružanju usluga korisnicima i računovodstveni programi koji su bili zastarjeli, i nije pružao mogućnost koje bi njima olakšale korištenje. Što se tiče odvajanja otpada Grad Senj i GKD Senj da imaju nulte stope odvajanja otpada, a smjernice u planu gospodarenja da su bile da bi to trebalo biti 50%. Koristi se reciklažno dvorište, ali nitko nije koristio mogućnost da se evidentira kroz neki program ono što se razdvaja. Tada u tom periodu da je uručena odluka o otkazu bivšem direktoru dakle tužitelju, tu odluku da je ona potpisala i predsjednik Nadzornog odbora. Tužitelju da su ponudili prema važećoj sistematizaciji slobodno radno mjesto. Tužitelj kada mu je dostavljen taj poslovno-uvjetovani otkaz da je otvorio bolovanje nakon čega da su mu proslijedili odluku o oslobađanju radne obaveze dok je na bolovanju jer je po poslovno uvjetovanom otkazu bilo predviđeno da mora odraditi otkazni rok. Na kraju da je dobio odluku o isplati otpremnine koja mu je uredno isplaćena i sve ono što je zakonski propisano prema zaposleniku. Na upite o razlozima donošenja tog otkaza navela je da bi se to pitanje vjerojatno moralo postaviti Skupštinu društva, ali koliko je upoznata da je postojao razlog nesavjesnog poslovanja, da je bio problem taj cjenik kojeg je trebalo na gradskom vijeću na javnoj raspravi braniti, i utvrđene su određene nepravilnosti u oba društva, dakle i u društvu tuženog i Vodovodu i odvodnji. Ovaj njezin uvod u iskazu da je bio iskaz o zatečenom stanju u društvu te da se upravo radi o tim nesavjesnostima i nepravilnostima, da su angažirali revizorsku kuću koja je napravila dubinsku analizu poslovanja jednog i drugog društva, a to je bilo u 2. ili 3. mjesecu 2020. dakle nakon odluke o otkazu ugovora o radu tužitelju. Na upit da se izjasni je li o tim nepravilnostima znala od ranije ili ih je zatekla kada je došla u firmu navela je da ranije nije znala jer je radila u nekom drugom društvu već da je o tome saznala nakon što ju je Skupština imenovala za člana uprave društva. Kaže da je preuzela poslove radnog mjesta koje je obavljao ranije tužitelj i u ovom TD odnosno društvu tuženog i u Vodovodu i odvodnji. Prije tog radnog mjesta da je radila u Agrokoru Tisak na radnom mjestu rukovoditelja poslova 19 godina. Ta firma da se bavila trgovinom. Misli da je ta primopredaja bila 24. prosinca 2019., navodeći da su bile 2 primopredaje jedna da je bila poslije Nove godine 2019. Na daljnji upit imaju li kakvu odluku nadležnih institucija primjerice suda, državne revizije, državnog odvjetništva, policije, prekršajnog suda ili što drugo kojom bi bile utvrđene te

nepravilnosti navela je da nemaju. Jedino što imaju to da su prigovori potrošača na koje nitko nije odgovorio, a koji su završili na nekakvim sudovima. Na upit tužitelja, a s obzirom da je zastario vozni park, je li u ovom dugom periodu od kada on nije tamo moderniziran vozni park, odnosno je li došlo novo vozilo, navela je da je od Fonda za zaštitu okoliša odobreno 2020. sufinanciranje kamiona za odvojeni otpad na 1.600.000,00 HRK i u toku ovog tjedna da je potpis ugovora s dobavljačem i isporuka vozila. U ovom trenutka da nije došlo nijedno novo vozilo. Na upit je li u njenom dijelu mandata ikada kasnila plaća zaposlenicima tuženog navela je da je kasnila u siječnju 2020. za prosinac 3 dana zbog obračuna plaće prema bivšem direktoru odnosno tužitelju. Prema Pravilniku o radu da je propisano da plaća može biti isplaćena najkasnije do 15-og u mjesecu. Na upit je li se na skupštini raspravljalo i o drugim mogućnostima otkazivanja i zašto se i odlučilo ići na poslovno uvjetovani otkaz navela je da s obzirom na dugogodišnji staž i rad tužitelja u društvu tuženog i s obzirom na određene godine da se pružila još jedna prilika da se tužitelju ponudi neki drugi ugovor unutar društva. Na daljnji upit kakav ona sada ima zaključen ugovor s društvom navela je menadžerski ugovor o radu člana uprave koji je na reizbor svake 4 godine. Zove se ugovor o radu člana uprave odnosno nije naslovljen kao menadžerski ugovor, ali da je to isti ugovor kao što je imao tužitelj. Temeljem tog ugovora obavlja sve poslove vođenja društva tuženog. Taj ugovor da je vezan uz njezin mandat člana uprave. Upoznata je s time da sukladno izjavi o osnivanju skupština društva može nju opozvati u bilo koje vrijeme bez razloga otkaza. Gubitak društva u 2019. da je bio 972.000,00 HRK. Na upit je li tužitelju dana razrješnica za 2019. odnosno je li joj to poznato kao članu uprave društva koji sudjeluje u radu skupštine navela je da tužitelju nije dana razrješnica od strane skupštine društva. Razrješnica da mu nije dana kao što je to ranije spomenula u svom iskazu zbog određenih potraživanja prema dobavljačima, nenaplaćenih zastarjelih potraživanja, nekakve neuredne dokumentacije, pozajmica bez suglasnosti Nadzornog odbora. Skupština da nije naknadno odobrila podizanje kredita u iznosu od 250.000,00 HRK koje je podigao tužitelj. Iznos potraživanja koji je pao u zastaru zbog neutuživanja da je 720.000,00 HRK. Vlasništvo nekretnina društva da nije sređeno, nekretnine da nisu upisane u temeljni kapital društva. Registar ugovora javne nabave d nije vođen odnosno nije javno objavljen. Nije izrađen elaborat o transfernim cijenama, primjerice kalkulacija cijene za sportske objekte. U tom trenutku kada je tužitelju ponuđeno mjesto voditelja voznog parka da nije bilo predviđeno mjesto savjetnika te nije bilo drugog slobodnog radnog mjesta koje bi odgovaralo stručnoj spremi tužitelja. Na upit tko sudjeluje u izradi cjenika komunalnih usluga navela je da sudjeluju stručne službe Grada Senja, voditelj tehničkog odjela u GKD i i direktor član uprave društva. Na upit da se izjasni je li tužitelj ikome napravio otpis potraživanja navela je da nema saznanja o tome, ali da zna da su određena potraživanja ušla u zastaru. Na upit tužitelja da se izjasni bi li osobno napravila kompenzaciju za stroj kojim se smanjuje potraživanje, a za koje se ne daju novčana likvidna sredstva, a koji se koristio kod istovara kanti i cvijećnjaka kao što je u konkretnom slučaju bilo za potraživanje prema tvornici trikotaže Neda Senj, a kojom je nabavljen viljuškar ispod visine javne nabave odnosno iznosa od 70.000,00 HRK navela je da ona osobno takvu kompenzaciju ne bi napravila jer taj viljuškar se ne koristi i nitko nije obučen za rad na njemu, već bi ranije naplatila potraživanja. Ne zna je li se u tom trenutku moglo naplatiti, ali ona da trenutno naplaćuje potraživanja prema Neda Senj, navodeći da postoji i više službenih vozila koja su u voznom parku društva koja su u krugu dvorišta, a koja se koriste.

Svjedok Željko Vukelić je u svom iskazu naveo da je član nadzornog odbora

tuženog, te da je bio član nadzornog odbora tuženog i u vrijeme kada je direktor tuženog bio tužitelj Bruno Brozičević. Poznato mu je i ima saznanja o tome da je skupština tog društva donijela odluku o smjeni direktora Brune Brozičevića, da nije bila zadovoljna radom direktora Bruna Brozičevića i da je donesena odluka o otkazu. To je sve što mu je poznato o tom otkazu. Na upite pun. tužitelja naveo je da nema saznanja o tome u kojem dijelu Skupština nije bila zadovoljna radom tužitelja. Sjeća se da je potpisao odluku o otkazu, misli da je to bilo potpisano negdje u uredu javnog bilježnika ili odvjetnice tuženog, ako se dobro sjeća, a ne sjeća se detalja oko toga. Zna da nije odmah bila donesene odluka o otkazu ugovora o radu već da je tužitelju prethodno bilo ponuđeno radno mjesto shodno njegovoj stručnoj spremi, a ne sjeća se koje je to radno mjesto bilo. Lako moguće da je to upravo ono radno mjesto koje je navedeno u odluci o otkazu. Ne sjeća što je uopće navedeno u toj odluci o otkazu, ali kada je potpisivao tu odluku o otkazu pročitao je istu.

Svjedok Jure Tomljanović u svom iskazu naveo je da je bio član skupštine tuženog u vrijeme kada je tužitelj bio direktor i kada je tužitelju otkazan ugovor o radu. U to vrijeme da je, koliko se sjeća predsjednik skupštine bio Jurica Tomljanović, tadašnji zamjenik gradonačelnika Grada Senja, a kolega Mislav Bilović iz gradske uprave da je bio kao on član skupštine, navodeći da je bio savjetnik za kulturu i društvene djelatnosti. Kaže da je u dan ranije u njegov ured došao gradonačelnik Sanjin Rukavina i rekao mu da za sutra oslobodi kompletan raspored i da imaju dogovor s javnim bilježnikom i odvjetnicom komunalnog društva vezano uz raskid ugovora tužitelju Bruni Brozičeviću. Zna da su gradonačelnik i zamjenik gradonačelnika imali sastanak s tužiteljem Brunom Brozičevićem. On da nije bio na tom sastanku, nego da su nakon tog sastanka sjeli s odvjetnicom komunalnog društva i javnim bilježnikom gdje su potpisali dokument o razrješenju Brune Brozičevića. Po sjećanju da sada govori možda 10-15 dana nakon toga da je bila dogovorena s g. Brozičevićem primopredaja u prostorijama tuženog na katu gore u velikoj sali, da je rađen zapisnik o primopredaji, sva dokumentacija da se zapisnički predavala i nakon toga da nisu imali nikakve sastanke koliko se sjeća vezano za taj slučaj. Kaže da već duže vremena nije član skupštine tuženog tako da ne zna je li se poslije nešto događalo, a bio je član te skupštine nakon donošenja te odluke o otkazu ugovora možda još 3 godine. Ne zna iz kojeg razloga je tužitelju otkazan ugovor o radu. On da je i tada bio pročelnik u gradskoj upravi grada Senja i sada da je pročelnik, navodeći da nije sudjelovao ni na jednom sastanku gdje je bila u pitanju politika i gdje se raspravljalo o kadroviranju tako da ne zna iz kojeg razloga je tužitelju otkazan ugovor o radu. Zna što se pričalo po hodnicima, netko je govorio da je oštetio poduzeće, a neki su govorili da je politika našla nekog drugog bližeg sebi. Primopredaji da je prisustvovao te da su istoj prisustvovali i pročelnik, pravna služba Grada Senja, gradonačelnik, članovi skupštine, da je bio prisutan Bruno Brozičević i njegovi najbliži suradnici, uglavnom da je bio predsjednik nadzornog odbora Željko Vukelić, a za ostale članove nadzornog odbora da se ne sjeća. Sjeća se da se trebala dostaviti nekakva dokumentacija navodeći da se radilo se o primopredaji za dva trgovačka društva, ne samo za GKD Senj već i za Vodovod i odvodnju. Sjeća se da su tužitelj i gradonačelnik Sanjin Rukavina obavili jedan razgovor koji je trajao 15-ak minuta, i nakon toga da je predana sva dokumentacija koja je tražena, a radilo se o odlukama, izvršenju financijskog plana, podacima o naplati prihoda i potraživanja, odluke o ustrojstvu, ugovori o radu zaposlenika.

9. U postupku nije sporno da je 26. travnja 2018. tužitelj s tuženim sklopio ugovor

o radu o obavljanju poslova člana uprave društva, koji ugovor prileži na stranicama od 8 do 11 spisa, kojim ugovorom su stranke ugovorile da tužitelj za tuženog obavlja poslove člana uprave društva, i to temeljem Odluke Skupštine društva od 11. prosinca 2017., kojom je tužitelju produljen mandat na mjestu člana uprave društva za daljnje mandatno razdoblje od 4 godine, od 31. prosinca 2017. do zaključno s danom 31. prosinca 2021.

Gore navedeni ugovor naslovljen je kao ugovor o radu o obavljanju poslova člana uprave društva, te su istim, u članku 1. ugovorne stranke utvrdile da je član uprave društva u radnom odnosu u društvu na neodređeno vrijeme i to od 1. siječnja 2014.

Nadalje, u članku 2. gore navedenog ugovora navedeno je koje će poslove obavljati tužitelj kao član uprave društva, a radi se o poslovima upravljanja društvom i drugim poslovima koji se imaju smatrati poslovima vođenja trgovačkog društva, a u članku 3. navedeno je da za obavljanje svojih poslova tužitelj odgovara Skupštini društva ili drugim organima predviđenim Izjavom o osnivanju i odredbama Zakona o trgovačkim društvima ili drugih odgovarajućih propisa. Nadalje je navedeno da je član uprave društva odgovoran za zakonitost poslovanja društva te da je dužan obavljati poslove društva s pažnjom dobrog gospodarstvenika. U članku 4. stranke su utvrdile da plaća tužitelja iznosi 9.842,03 HRK u mjesečnom brutto II iznosu, te da se isplaćuje najkasnije do 15-tog u mjesecu za prethodni mjesec, s time da će ugovoreni iznos plaće biti od strane Skupštine društva preispitan na kraju svake godine ovisno o doprinosu tužitelja na financijsko poslovanje tuženog. U članku 8. stranke su ugovorile da se na prava i obveze ugovornih strana koje nisu posebno određene ovim ugovorom primjenjuju odredbe Zakona o radu, Zakona o trgovačkim društvima i drugih važećih propisa.

Nije sporno da je tužitelj obavljao kod tuženog poslove, za koje sklopio gore navedeni ugovor.

Nije sporno ni to da je to da je odlukom tuženog o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga od 13. prosinca 2019., koja prileži na stranicama od 12 do 15 spisa, tužitelju otkazan ugovor o radu iz poslovnih i organizacijskih razloga nastalih na strani društva (poslovno uvjetovani otkaz), kako je to navedeno u članku 1. navedene odluke. U članku 5. odluke je navedeno da navedena odluka o otkazu neće vrijediti u slučaju da tužitelj u roku od 8 dana od dana njezine dostave prihvati sklapanje prijedloga novog ugovora o radu, koji je tužitelju dostavljen istovremeno s tom odlukom, a radi se o ugovoru o radu na neodređeno vrijeme, za obavljanje poslova radnog mjesta voditelja voznog parka (stranice 16-19 spisa), za koje je, kako to proizlazi iz postupka, temeljem važećeg Pravilnika o radu tuženog (stranice 104-148 spisa), zahtjevana kvalifikacija SSS / VŠS, zahtjevano zvanje strukovna ili tehnička škola.

U obrazloženju gore navedene odluke o otkazu od 13. prosinca 2019. je navedeno da je 12. prosinca 2019. skupština društva donijela, temeljem odredbe članka 21. stavak 3. Izjave o osnivanju društva tuženog Odluku o opozivu i imenovanju člana uprave trgovačkog društva tuženog, a kojom je tužitelj opozvan s mjesta člana uprave tuženog, s danom donošenja odluke. Nadalje, iz navedene odluke o otkazu proizlazi da je tuženi temeljem odluke o opozivu tužitelja kao člana uprave tuženog,

donio odluku o otkazu zbog poslovno uvjetovanih razloga, a kojom se tužitelju otkazuje ugovor o radu na neodređeno vrijeme ukoliko ne prihvati ponudu izmijenjenog ugovora za radno mjesto voditelj voznog parka. U članku 2. odluke, određeno je da tužitelj ima pravo na otpremninu, u članku 4. pravo tužitelja na otkazni rok.

Nije sporno da je tužitelj protiv gore navedene odluke 23. prosinca 2019. podnio zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa datiran s danom 20. prosinca 2019., koji prileži na stranicama od 20 do 22 spisa, a što proizlazi i iz prijemnog štambilja sa stranice 23 spisa, u kojem zahtjevu se ujedno očituje kako ne prihvaća ponudu za sklapanje izmijenjenog ugovora o radu. Nije sporno da je tužitelju 9. siječnja 2020. dostavljen odgovor tuženog na navedeni zahtjev za zaštitu prava radnika, koji je datiran s danom 7. siječnja 2020. (stranice 24-28 spisa), a kojim očitovanjem je tuženi odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja. Navedeno očitovanje tužitelj je po punomoćniku zaprimio 9. siječnja 2020., a što nije sporno, pa s obzirom na to da je tužitelj podnio tužbu u ovoj pravnoj stvari 22. siječnja 2020., a kako to proizlazi iz poštanske potvrde s poleđine stranice 74 spisa, te iz potvrde o primitku povratnice sa stranica 274-275 spisa, to je tužitelj u rokovima propisanim odredbom članka 133. Zakona o radu (Narodne novine broj 93/14., 127/17. i 98/19.; u nastavku: ZR) zatražio u ovome postupku zaštitu povrijeđenih prava, odnosno podnio tužbu u ovoj pravnoj stvari.

Neosnovani su navodi tuženog da je tužba u ovome predmetu podnesena 23. siječnja 2020., jer se ista smatra podnesenom onoga dana kada je predana pošti preporučeno, a to je 22. siječnja 2020.

Stoga su ostvarene pretpostavke za sudsku zaštitu prava tužitelja iz radnog odnosa, kako je to propisano odredbama članka 133. stavak 1. do 3. ZR, jer su neosnovani navodi tuženog da je tužba podnesena nepravovremeno i da bi istu trebalo odbaciti.

Predmet ovoga postupka je, je li nedopuštena ranije navedena odluka tuženog od 13. prosinca 2019. o otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, i to, kako se to navodi u odluci, iz poslovnih i organizacijskih razloga nastalih na strani tuženog (poslovno uvjetovani otkaz), kako se to navodi u izreci te odluke, koja je potvrđena odlukom tuženog od 7. siječnja 2020.

Iz postupka proizlazi da je skupština tuženog 12. prosinca 2019. donijela odluku o opozivu i imenovanju člana uprave društva tuženog, kojom je tužitelj opozvan s mjesta člana uprave tuženog, s danom donošenja odluke, te da je u sudskom registru Trgovačkog suda u Rijeci pod brojem Tt-19/6572-2 20. prosinca 2019. provedena navedena promjena člana uprave, tako da je tužitelj prestao biti član uprave, a proveden je upis Snježe Tomljanović kao člana uprave, temeljem odluke od 12. prosinca 2019. Gore navedeno rješenje je dostavljeno tužitelju 24. prosinca 2019., kako to proizlazi iz povratnice sa stranice 195-196 spisa slijedom čega je upis opoziva i imenovanja člana uprave društva tuženog postalo pravomoćno 23. siječnja 2020., kako to proizlazi iz dostavljenog rješenja s povratnicom sa stranica 192-196 spisa.

Sporno je, je li tuženom bilo dopušteno otkazati ranije navedeni ugovor o radu tužitelju poslovno uvjetovanim otkazom, temeljem neobrazložene odluke Skupštine o razrješenju, a sve s obzirom na sadržaj ugovora o radu kojeg je tužitelj sklopio s tuženim.

Naime, uvidom u ranije navedeni ugovor o radu tužitelja, kojeg je tužitelj sklopio s tuženim, utvrđeno je da je istim ugovoreno, u odredbi članka 11. stavak 1. da tuženi može otkazati navedeni ugovor samo iznimno i zbog važnih razloga, i to samo u slučajevima da utvrdi da član uprave društva, dakle u konkretnom slučaju tužitelj, ne obavlja poslove iz članka 2. ugovora ili da na drugi način postupa protivno bitnim obvezama iz navedenog ugovora.

Iz pobijane odluke tuženog o otkazu, proizlazi da se tužitelju ne otkazuje ugovor o radu iz razloga navedenih u članku 11. stavak 1. ugovora o radu, u kojem slučaju je, prema sadržaju sklopljenog ugovora, tuženi kao poslodavac mogao otkazati tužitelju ugovor o radu.

Naime, iz odluke o otkazu ugovora o radu proizlazi da je tužitelju otkazan ugovor o radu iz poslovno uvjetovanih razloga, a što nije dopušten razlog otkazivanja, sukladno samom sadržaju ugovora sklopljenog između stranaka.

U pogledu pravne naravi ovoga ugovora, ističe se da on prema svom sadržaju predstavlja i ugovor o radu, jer ima sve bitne elemente ugovora o radu propisane ZR, i menadžerski ugovor, jer je sklopljen isključivo za obavljanje poslova člana uprave društva.

S obzirom na to da je tužitelju otkazan ugovor o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga, kako je to navedeno u izreci odluke o otkazu, a pod pretpostavkom da stranke nisu mogle isključiti primjenu odredbi ZR o otkazu ugovora o radu, pa tako ni primjenu odredbu članka 115. stavak 1. ZR o poslovno uvjetovanom otkazu, u postupku je bilo potrebno utvrditi je li opravdan upravo ovaj razlog, koji tuženi navodi kao otkazni razlog.

Ovo iz razloga jer prema odredbi članka 115. stavak 1. ZR poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdani razlog, u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog poslova zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Odredbom stavka 5. cit. članka propisano je da poslodavac koji je poslovno uvjetovanim otkazom otkazao radniku, ne smije šest mjeseci od dana dostave odluke o otkazu ugovora o radu radniku, na istim poslovima zaposliti drugom radnika.

S obzirom na to da je iz postupka proizlazi, a što je i nesporno, da je tuženi sa sadašnjom zz tuženog Snježom Tomljanović, koja je odlukom skupštine tuženog od 12. prosinca 2019. imenovana članom uprave društva tuženog, sklopio novi ugovor o radu za obavljanje poslova člana uprave društva, a iz iskaza zz tuženog Snježe Tomljanović proizlazi da je navedena zz tuženog s tuženim sklopila ugovor istog sadržaja kao i tužitelj, s time da ista smatra da se radi o menadžerskom ugovoru, to je jasno da nije mogla prestati potreba za obavljanjem poslova člana uprave društva tuženog.

Stoga, tuženi nije dokazao da bi postojao opravdani razlog za otkaz ugovora o radu tužitelju, odnosno nije dokazao svoje tvrdnje da postoje poslovni i organizacijski razlozi na strani tuženog, za poslovno uvjetovani otkaz ugovora o radu tužitelju, kako to navodi u svojoj odluci o otkazu.

Podredno se ističe da ukoliko ovakva mogućnost otkazivanja, dakle iz poslovno uvjetovanih razloga, s obzirom na činjenicu da se radi o ugovoru o radu koji je sklopljen samo za obavljanje poslova člana uprave društva, može biti isključena ugovorom sklopljenim između stranaka, a što su konkretno stranke i ugovorile, da bi i iz navedenih razloga odluka o otkazu ugovora o radu tužitelju od strane tuženog bila nedopuštena, jer je ova mogućnost otkazivanja isključena odredbama ugovora sklopljenog između stranaka 26. travanja 2018.

Dakle, ne postoji opravdani razlog otkazivanja ugovora o radu na koji se poziva tuženi u izreci svoje odluke o otkazu od 13. prosinca 2019., pa je odluka tuženog o otkazu ugovora o radu zbog poslovno uvjetovanih razloga nedopuštena, a slijedom toga i odluka tuženog od 7. siječnja 2020., kojom je odbio udovoljiti zahtjevu tužitelja za zaštitu prava iz radnog odnosa, te dakle, radni odnos tužitelja kod tuženog, temeljem navedene odluke o otkazu nije prestao.

Radi navedenoga, prihvaćen je zahtjev tužitelja da se utvrdi da otkaz ugovora o radu kojeg je tužitelju dao tuženom nije dopušten (točke I. izreke presude).

Odredbom članka 125. stavak 1. ZR propisano je da ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, da će sud na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugovorenih mjesečnih plaća toga radnika, ovisno o trajanju radnog odnosa, starosti te obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

Primjenom gore cit. odredbe ZR, nakon što je utvrđeno da otkaz tuženog kao poslodavca, tužitelju nije dopušten, prihvaćen je kao osnovan i zahtjev tužitelja kao radnika za sudski raskid ugovora o radu, jer iz iskaza tužitelja proizlazi da u takvim okolnostima, kada je tužitelju priznato pravo na prijevremenu starosnu mirovinu s danom 1. siječnja 2021., rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje PU u Gospiću od 25. lipnja 2021., koje prileži na stranicama 341-344 spisa, tužitelju nije prihvatljivo nastaviti radni odnos kod tuženog, te je prihvaćen zahtjev tužitelja da se kao dan prestanka radnog odnosa kod tuženog odredi 31. prosinca 2020., kao dan prije dana odlaska tužitelja u prijevremenu starosnu mirovinu (točka II. izreke presude).

Kako je prihvaćen zahtjev tužitelja za sudski raskid ugovora o radu, a isto tako i zahtjev tužitelja da se kao dan prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženog odredi 31. prosinca 2020., neosnovan je zahtjev tužitelja da se utvrdi da radni odnos tužitelja kod tuženog temeljem ugovora o radu od 26. travnja 2018. nije prestao, radi čega je isti odbijen kao neosnovan (točka IV. izreke presude), sve s obzirom na točku II. tužbenog zahtjeva, odnosno točku II. izreke presude (sudski raskid ugovora o radu), jer je navedenom odlukom određeno da je radni odnos između tuženog i tužitelja prestao s danom 31. prosinca 2020.

S obzirom na trajanje radnog odnosa tužitelja kod tuženog, a koji prema navodima tužitelja iz tužbe traje od 1. siječnja 2014., dakle do podnošenja tužbe 6 godina, te je s obzirom na navedeno trajanje radnog odnosa, na činjenicu da je tužitelj osoba rođena 1959., da mu je priznato pravo na otpremninu koja mu je isplaćena, tužitelju dosuđena naknada štete u iznosu od 4 mjesečne plaće isplaćene tužitelju.

Naime, iz Odluke tuženog od 28. siječnja 2020., koja prileži na stranicama 330-331 spisa, a kojom se stavlja izvan snage točka 4. Odluke o naknadi plaće, te poslovima za vrijeme trajanja otkaznog roka od 24. prosinca 2019., sa stranice 332-334 spisa, tužitelju se utvrđuje mjesečni iznos naknade plaće (bruto II) za vrijeme trajanja otkaznog roka u iznosu od 9.842,03 HRK, što prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450 iznosi u sada važećoj valuti 1.306,26 EUR, te potraživanje tužitelja za isplatu 4 plaće na ime naknade štete čini ukupan iznosi od 5.225,04 EUR.

Stoga je prihvaćen kao osnovan i zahtjev tužitelja za isplatu naknade štete u iznosu od četiri (4) mjesečne plaće tužitelja, odnosno u iznosu od 5.225,04 EUR, sa zateznim kamatama od dana donošenja ove presude, sukladno odredbi članka 29. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023. i 69/26., ; u nastavku: ZOO), po stopi sukladno odredbi članka 29. stavak 2. ZOO (točka III. izreke presude).

Kako tužitelj potražuje isplatu naknade štete u iznosu od osam (8) mjesečnih plaća tužitelja, odnosno u iznosu od 10.450,08 EUR, to je odbijen kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu preostale četiri (4) ugovorene mjesečne plaće tužitelja odnosno u iznosu od 5.225,04 EUR (točka IV. izreke presude).

Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u točkama od I. do IV. izreke presude.

U pogledu troškova postupka, ističe se da tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, opisanog u točki IV. izreke presude, a zbog tog dijela nisu nastali nikakvi troškovi, pa primjenom odredbe članka 154. stavak 5. ZPP ima pravo na naknadu parničnog troška za zastupanje po punomoćniku – odvjetniku, za radnje kako slijedi: jednokratna nagrada u visini od 500,00 EUR (250 bodova, po Tbr. 7/2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine broj 138/23. i 107/5., za prvostupanjski postupak iz radnih odnosa, za 4 radnje, i to sastava tužbe, obrazloženog podneska od 24. studenoga 2020., te zastupanje na ročištima od 25. studenoga 2020. i od 25. veljače 2021.), s time da mu za svaku daljnju radnju, pripada pravo na nagradu u visini od 50 bodova, odnosno 100,00 EUR, i to za radnje kako slijedi: za sastav obrazloženih podnesaka od 17. ožujka 2021. i od 7. svibnja 2026. u pojedinačnim iznosima od 100,00 EUR, ukupno 200,00 EUR, te za zastupanje na ročištima od 25. ožujka 2021., od 1. lipnja 2021., od 14. svibnja 2026., od 10. srpnja 2026. i od 25. rujna 2026. u pojedinačnim iznosima od 100,00 EUR za ročište što za 5 ročišta ukupno iznosi 500,00 EUR, a ukupno iznosi 1.200,00 EUR, a uvećano za PDV 25% koji je obračunat u iznosu od 300,00 EUR, daje iznos od 1.500,00 EUR, pa je prihvaćen njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u navedenom iznosu (točka V. izreke presude).

U Crikvenici 27. listopada 2026.

Sudac

Sonja Alač

SONJA ALAČ

Elektronički potpisano: 27.10.2026T09:00:09 (UTC:2026-10-27T08:00:09Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: fda2cebe-46b9-4d3c-bc33-fb475e9e66b5

Općinski sud u Crikvenici

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv presude, donijete u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave im prijepisa iste. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje drugostupanjski sud.

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženog

Broj zapisa: **9-3088f-3692f**

Kontrolni broj: **0de2b-3621b-db29e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Crikvenici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.